

سه شنبه ۹ آذر ماه ۱۴۰۰ • ۱۴۴۳ ربیع الثانی ۲۴ • 30 Nov 2021

نگاهی به رسانه‌ها

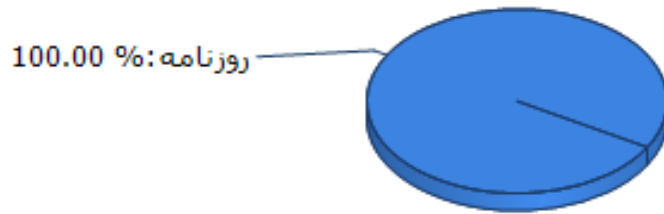
بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه‌ها

تعداد کل محتوا: ۲۱

روزنامه

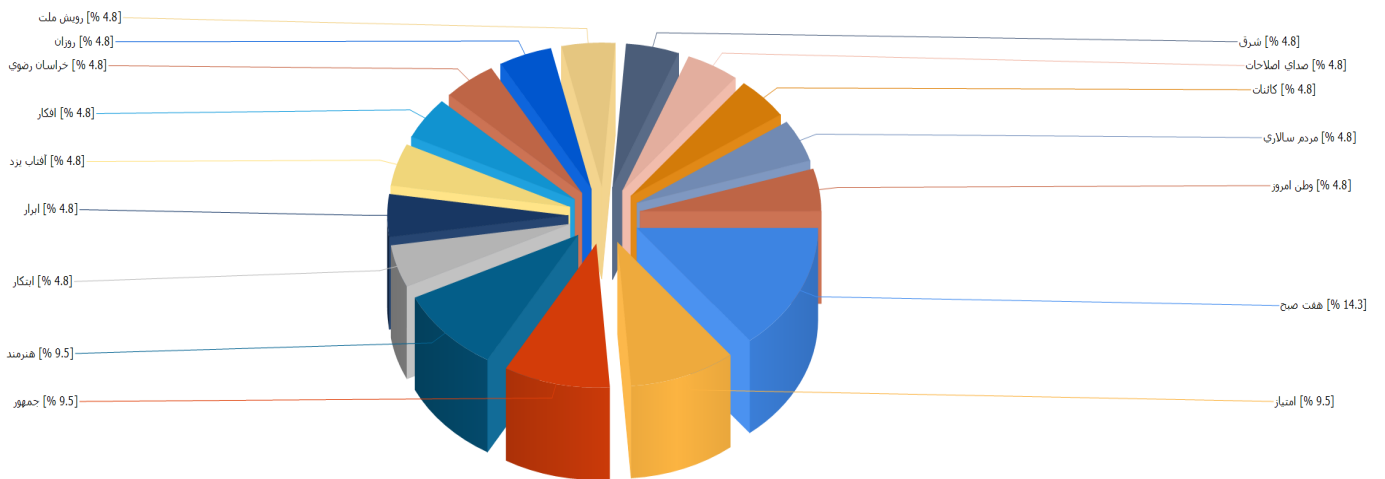
۲۱

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

درصد فراوانی	فراوانی	نام منبع	ردیف
۱۴/۳	۳	هفت صبح	۱
۹/۵	۲	امتیاز	۲
۹/۵	۲	جمهور	۳
۹/۵	۲	هنرمند	۴
۴/۸	۱	ابتکار	۵
۴/۸	۱	ابرار	۶
۴/۸	۱	آفتاب یزد	۷
۴/۸	۱	افکار	۸
۴/۸	۱	خراسان رضوی	۹
۴/۸	۱	روزان	۱۰
۴/۸	۱	رویش ملت	۱۱
۴/۸	۱	شرق	۱۲
۴/۸	۱	صدای اصلاحات	۱۳
۴/۸	۱	کائنات	۱۴
۴/۸	۱	مردم سالاری	۱۵
۴/۸	۱	وطن امروز	۱۶
۱۰۰	۲۱	جمع کل	

نمودار فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	سید جواد یحیوی : دل خوشی از زندگی مدرن ندارم	آفتاب یزد
۸	اجازه راه اندازی سندیکای سیاه بازی را نمی دهند	ابتکار
۹	سید جواد یحیوی : دل خوشی از زندگی مدرن ندارم	آبرار
۱۰	افزوده شدن یک بخش به جشنواره بین المللی تئاتر کودک و نوجوان	افکار
۱۱	اضافه شدن یک بخش به جشنواره تئاتر کودک و نوجوان همدان	امتیاز
۱۲	دل خوشی از زندگی مدرن ندارم	امتیاز
۱۳	اقدام یک کارگردان تئاتر برای معضل حریم «تئاتر شهر»	جمهور
۱۴	تماشاخانه سیار کانون به مناطق جنوبی کشور می رود	جمهور
۱۵	سی و یکمین جشنواره تئاتر استان آغاز شد	خراسان رضوی
۱۶	آیین رونمایی از پوستر سی و سومین جشنواره تئاتر استان خوزستان	روزان
۱۷	سید جواد یحیوی : دل خوشی از زندگی مدرن ندارم	رویش ملت
۱۸	اجرای ۷ اثر نمایشی در پردیس تئاتر شهرزاد	شرق
۱۹	اجازه راه اندازی سندیکای سیاه بازی را نمی دهند/ نمایش های آیینی و سنتی، تنها تئاتری است که سالن برای اجرا ندارد/ «تالار فرهنگ» رها شده و خاک می خورد	صدای اصلاحات
۲۰	سید جواد یحیوی : دل خوشی از زندگی مدرن ندارم	مردم سالاری
۲۱	پیشنهادهای ویژه هفت صبح	هفت صبح
۲۲	مواجهه با شیطان درون / درباره نمایش «سوتیراس»	هفت صبح
۲۳	یکی شدن مرز دروغ و حقیقت / درباره نمایش «دروغ»	هفت صبح
۲۴	پیگیری های ایوب آقاخانی ، کارگردان تئاتر برای معضل حریم «تئاتر شهر»	هنرمند
۲۵	تماشاخانه بدون تماشاگر	هنرمند
۲۶	سفر تماشاخانه سیار کانون پرورش فکری به جنوب کشور	وطن امروز
۲۷	سید جواد یحیوی : دل خوشی از زندگی مدرن ندارم	کائنات

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

سید جواد یحیوی:

دل خوشی از زندگی مدرن ندارم

این روزها نه احوال فعالان تئاتر خوب است و نه حال و روز مخاطبانشان. جز امید کاری از دستمان ساخته نیست فضای مجازی، آدم‌ها را بد عادت کرده است

سوال بزم ولی این فضا افراد را کمی بد عادت کرده است و دوست دارد همه چیز را همان جا با یک اشاره انگشت به دست بیاورد. دوران کرونا نشان داد بخش‌هایی از زندگی ما به حضور فیزیکی نیاز چندانی ندارد. همچنانکه آموزش در مدارس و دانشگاه‌ها به فضای مجازی منتقل شده است و این وضعیت نشان داد شاید لازم است درباره حضور فیزیکی در برخی موارد، تجدید نظر کنیم. به هر حال پرسوچه‌گذار است از شکلی به شکلی دیگر. یحیوی که مانند تعداد دیگری از هنرمندان تئاتر نگرانی جدی برای آینده این هنر دارد، اضافه می‌کند: دلم نمی‌خواهد فکر کنم تئاتر به عنوان یک رسانه اجتماعی اثرگذار به اواخر عمر خود نزدیک شده و در دوره جدید بیشتر به رسانه‌های فانتزی‌تر، تشریفاتی‌تر یا خاص‌تر تبدیل شده است و دیگر نمی‌توان از آن توقع داشت به عنوان رسانه‌های فراگیرتر مورد استفاده عموم مردم باشد و کارکردهای اجتماعی خود را حفظ کند. او از جایگاه تاریخی تئاتر سخن می‌گوید: تئاتر، هنری باستانی است و مربوط به دوران کهن زندگی انسان و شیوه‌های ارتباطی کهن. اما امروزه نمی‌توانیم چشم‌مان را بر تغییرات زندگی نوین بندیم چراکه مختصات زندگی امروزی عوض شده است. امروزه رفتار مردم حتی برای تهیه ضروریات زندگی خود عوض شده است. نمی‌دانم چرا باید توقع داشته باشیم آدم‌ها به همان شکل قبلی فکر کنند. یحیوی به تجربه بیشتر در سال‌های دورتر اشاره می‌کند و می‌افزاید: روزگاری مردم برای دریافت یک محصول فرهنگی به سالن‌های تئاتر یا اپرا مراجعه می‌کردند. آمدن تلویزیون یعنی تولیدکننده فرهنگ تصمیم گرفته به خانه مخاطب برود و محتوای فرهنگی یا حتی سرگرمی‌ساز خود را به او ارائه بدهد. بعد از دهه‌ها حکمرانی تلویزیون، امروزه هر یک از ما رسانه‌های شخصی خود را داریم که هم برای انتشار پیام‌های شخصی‌مان به کار می‌آید و هم برای دریافت پیام‌های دیگران. ضمن اینکه از احوالات یکدیگر هم با خبر می‌شویم. به همین دلیل فکر می‌کنم تلویزیون هم به سبب پیری تبدیل شده که زودتر باید از آن پیاده شد. او سپس اصالت تئاتر را یادآوری می‌کند، ویژگی خاصی که سبب ماندگاری این هنر در سده‌های متمادی شده و توضیح می‌دهد: تئاتر، هنر بسیار

اصیلی است و در عواطف بشر ریشه داشته که تا امروز دوام آورده ولی تجربه ملموس پاندمی کرونا نشان داد چیزهایی در ما عوض شده و ما را به انسان‌های قبل و بعد از کرونا تبدیل می‌کند و همه اینها را با نارضایتی می‌گویم. یحیوی که دل خوشی از دوران مدرن زندگی ندارد، ادامه می‌دهد: اساساً با تجربه‌های مدرن زندگی بشر موافق نیستم و خیلی دل خوشی از آن ندارم. ممکن است آدم واپس‌گرایی به نظر ببایم ولی زندگی بشر را در دوران کهن بیشتر دوست می‌دارم چون زیست آدم‌ها به روح زندگی نزدیک‌تر بوده است اما این بزرگ‌دوکره‌های دوره مدرن و افزودنی‌های دیگری که به زندگی اضافه شده، ارتباطی به روح زندگی ندارد. او در پاسخ به این سخن که در این وضعیت آیا می‌توان به رونق دوباره تئاتر امید داشت، می‌گوید: خیلی خوش بین نیستم. این شرایط سبب شد افراد به راه‌های دیگری بیندیشند و بتدریج شیوه‌های دیگری را وارد زندگی خود کنند. نمی‌توان با این تغییر مخالفت کرد یا جلوی رشد را گرفت چون جزو تجربه‌های تکاملی انسان است ولی گاهی بعضی بالا رفتن‌ها مانند فواره می‌ماند که ناگهان بالا می‌رود و مانند شاخه‌ای نیست که بالا رفتنش ریشه‌ای داشته باشد. بالا رفتن‌های فواره گونه، ناگهان هم سقوط می‌کند. من از این سقوط می‌گویم. اگر در بالا رفتن‌های دوره مدرن، از اصل زندگی غافل شویم، مانند آن فواره سقوطی ناگهانی خواهیم داشت. او در پاسخ به این پرسش که آیا ملموس بودن سرگ و گذار بودن زندگی در دوران کرونا می‌تواند سبب شود بیشتر قدر زندگی را بدانیم، یادآوری می‌کند: مواجهه با شکننده بودن زندگی و آسیب‌پذیری انسان، فلسفه تازه‌ای نیست. همچنانکه خیام هم چنین نگرشی داشته و مردمان او را به عنوان حکیم می‌شناختند یعنی اندیشه او مورد تأیید مردم بوده است ولی در هر حال معمولاً آدمیزاد طوری زندگی کرده که گویی قرار است تا ابد در این دنیا بماند. در این مقطع کرونا مواجهه رو در روتری با مرگ داشته‌ایم. از این زاویه امیدوارم افراد قدر زندگی و لحظات را بیشتر بدانند و آن را سرشارتر کنند. اما این خطر هم هست که اگر این نگاه در لایه‌های عمیق‌تر اندیشه ما قوام پیدا نکند، به افرادی سوء استفاده‌گر تبدیل شویم و بیشتر بر مادیات و مال‌اندوزی تمرکز پیدا کنیم چراکه انسان می‌کوشد زندگی خود را کیفیت بیشتری ببخشد و زندگی مدرن هم می‌گوید کیفیت بالاتر یعنی مادیات بیشتر. بنابراین این تغییر مانند تیغ دو دم است که هر دو حالش وجود دارد، اگر عمیق‌تر برخورد نکنیم، این خطر وجود دارد که به هیولا تبدیل شویم. سید جواد یحیوی که برای بسیاری از مردم به عنوان مجری تلویزیون شناخته شده است، در بخش پایانی این گفتگو درباره حضور دوباره‌اش در این رسانه بعد از سال‌ها ممنوع‌الفعالیتی می‌گوید: خیلی بعید است دوباره به عنوان مجری با تلویزیون همکاری کنم. در چند ماه گذشته به اجرای چند برنامه دعوت شدم ولی خیلی ذوق و علاقه‌ای نداشتم. فاصله‌ای که از تلویزیون گرفتم، صرفاً فیزیکی نیست. ذهن و باورم مانع از هم دور شده است. شاید در فضای اجرا، کارایی گذشته را نداشته باشم و فکر نمی‌کنم دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده بشوم. ممکن است به عنوان بازیگر یا گفتگوکننده‌ای که به صورت غیر مستقیم گفتگو داشته باشد، برایم جذابیتی ایجاد کند اما با این تلقی که از کار رسانه‌ای در تلویزیون مانع هست و مجری‌هایش هم عموماً به داناهای کلی تبدیل شده‌اند، دوست ندارم اجرای برنامه داشته باشم. چندی پیش مجری یک برنامه مسیحگاهی بعد از خواندن تیتراژ خبر آنچنان درباره آن اظهار نظر می‌کرد که گویی فرماترهای یک سرزمین است و حتماً باید درباره هر پدیده‌ای نظری بدهد راه نجاتی یابد. من اهل این کار نیستم.

جواد یحیوی مجری سابق و بازیگر فعلی تئاتر، سینما و تلویزیون از تغییرات زندگی امروز می‌گوید. از اینکه بخش عمده‌ای از زندگی‌مان به فضای مجازی منتقل شده از تیغ دو دم کرونا. او همچنین بعید می‌داند که بار دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده شود. او این روزها با بازی در نمایش «برلینگتون» به کارگردانی مسعود میرطاهری در سالن ملک روی صحنه است. حضور او در این نمایش انگیزه اولیه این گفتگو بود ولی ایسنا در این گپ و گفت بیش از اینکه بر ویژگی‌های این اثر تمرکز کند، از زندگی در دوران کرونا و تأثیرات آن بر آتیه بشر و از آینده مهمی که پیش رو گرفته است. یحیوی که در دوران کرونا در دو نمایش به ایفای نقش پرداخته است، درباره انگیزه خود از کار کردن در این دوره سخن می‌گوید: نمی‌شود کار را متوقف کرد؛ کاری که مدام در حال تمرین و تجربه آن هستیم و رشدمان در دل این تجربه‌اندوزی رخ می‌دهد و بخش‌هایی از وجود خود را کشف می‌کنیم. به همین دلیل در این دوران هم سالی یک کار داشتم، سال گذشته با نمایش «جیرجیرک» روی صحنه رفتم و حالا هم در نمایش «برلینگتون» بازی می‌کنم. یحیوی اما با ابراز تأسف ادامه می‌دهد: ولی تردیدی نیست که از دوران رونق تئاتر چیزی باقی نمانده و این را بسا نارضایتی می‌گویم. این روزها نه احوال فعالان تئاتر خوب است و نه حال و روز مخاطبان‌شان. همه در شرایط نیمه خاموش و نیمه روشنی کار می‌کنیم. بیش از این هم نمی‌توان انتظار داشت. به عنوان بازیگر معتقدم هر کاری، تجربه شخصی و گروهی خاص خود را دارد ولی وقتی تماشاگر نیاید یا گروه اجرایی و مخاطب با حال خوشی در این گفتگو شرکت نکنند، این تجربه، تجربه‌ای است ناکام یا حداقل کامل نیست. با این حال پذیرفته‌ایم تئاتر و این فرهنگ را زنده نگه داریم نه با توقعات ایده‌آل بلکه با توجه به شرایط موجود. او در پاسخ به این پرسش که بعد از چندین بار تعطیلی و بازگشایی تئاتر، چقدر در جلب اعتماد مخاطبان برای حضور در سالن‌های نمایش موفق بوده‌ایم و این اعتمادسازی چقدر رخ داده است، توضیح می‌دهد: با پیشرفت واکسیناسیون، نگرانی مردم برای حضور در اجتماعات کمتر شده و افراد اعتماد به نفس بیشتری برای حضور در جمع پیدا کرده‌اند ولی هنوز در سالن‌های تئاتر تفاوت رفتار مردم را نمی‌بینیم. شاید اگر در حوزه دیگری فعالیت می‌کردیم، این اعتمادسازی راحت‌تر بود همچنانکه مردم برای حضور در ورزشگاه اعتماد به نفس بیشتری دارند ولی در تئاتر هنوز این اتفاق رخ نداده است. یحیوی اضافه می‌کند: بعضی از دوستان تئاتری‌ام هنوز برای حضور در فضاهای بسته و سوساها و معذوریتهایی دارند. به هر حال بازگشت به حالت قبلی، نیازمند گذر زمان است و جز امید کاری از دستمان بر نمی‌آید که با کم شدن آمار تلفات و رشد واکسیناسیون، این اعتمادسازی بتدریج انجام شود. این بازیگر البته شیوه‌های جدید تبلیغات تئاتر را چندان کارآمد نمی‌داند و در این باره می‌گوید: چند سالی است که تبلیغات تئاتر در فضای اینستاگرام متمرکز شده است که تجربه نشان داد کارایی ندارد. شاید از نظر خودمان اطلاع‌رسانی کرده باشیم ولی افراد فعال در این رسانه ترجیح می‌دهند وقت خود را در همان فضای مجازی سپری کنند تا در دنیای واقعی. وقتی شما پستی در اینستاگرام می‌گذارید، مدام لایک می‌خورد ولی وقتی در سالن تئاتر روی صحنه می‌روید، از آن کسانی که مطلب شما را لایک کرده‌اند، خبری نیست چون حضور در فضای مجازی راحت‌تر است تا اینکه فرد، بخواهد وقت بگذارد و از خانه بیرون برود و بلیت بخرد و در سالن به تماشای تئاتر بنشیند. او با اشاره به اینکه لازم است در شیوه‌های اطلاع‌رسانی تجدید نظر کنیم، ادامه می‌دهد: نمی‌خواهم تجربه‌های بشر را در فضای مجازی زیر

تاریخ انتشار: سه شنبه ۹ آذر ماه ۱۴۰۰ * ۹:۳۴

جواد انصافی:

اجازه راه اندازی سندیکای سیاهبازی را نمی دهند

برایان می آورم. تمام جشنواره های تئاتری از ابتدای شروع به کارشان و در هر فرمی که بودند، همه ساله برگزار می شدند و جشنواره نمایش های آیینی و سنتی هم این گونه بود. اما بعد از مدتی گفتند نه، ما توان مالی اش را نداریم، یک سال در میان شود؛ یعنی هر دو سال، یک دوره جشنواره. از همین جا مشخص شد که آن را نمی خواهند. اما به همین بسنده نکردند. بعد از مدت کوتاهی، گفتند شما که همه رفیقاید، همه قدیمی هستید. رفایقت چه معنایی دارد؟ گفتیم این شکل از رفایقت خاصیت همه جشنواره های سنتی است که جایزه می دهند. گفتند نه، جایزه هایشان را هم برداشتند. حالا دو تا سکه می دادند به کسی، یک سکه می دادند به کسی و تشویقی بود به نظر من، مخصوصا برای نسل جوان. اما الان که هیچ جایزه و تشویقی وجود ندارد، به چه امیدی بیایند و در این جشنواره شرکت کنند؟ سومین مطلب این که ما، یعنی هنرمندان نمایش های سیاهبازی و سنتی، تنها گروه های تئاتری هستیم که یک سندیکا نداریم. یعنی نمی گذارند که داشته باشیم. در حالی که مثلا تئاتر کودک یا عروسکی و... برای خودشان صنف و تشکیلات دارند.

چرا نمی گذارند؟
 نمی دانم، باید این را باید از مسئولان پرسید.
 یعنی اقدام کردید، ولی در راه آن سنگ اندازی شده؟
 بله، رسماً یعنی چندین بار خواسته ایم این تشکیلات را بگیرد و نگذاشته اند. نکته چهارم این که تمام گروه ها یک سالمی برای خودشان دارند؛ حتی همین تئاتر کودک که کمتر از سایر گروه ها به آن توجه شده هم جایش در تالار هنر

است. تئاتر دانشجویی در مولوی است و... غیر از نمایش های سیاهبازی و آیینی و سنتی. چرا؟ چون همیشه سردرگم هستیم. یک مدت قرار بود سنگلج برای این گونه نمایش های ایرانی باشد، اما با تعویض مدیریت ها آن را هم نگذاشتند. و گفتند نه، اینطور نیست. قرار شد که برویم جای دیگری، آن را هم نگذاشتند. در صورتی که اصلاً بین خیابان امام خمینی (ره) یعنی سپه سابق تا طالقانی، بیش از ۸۰ ساختمان قدیمی هست که طی پانزده سال اخیر بارها و بارها، درخواست کردیم که یکی از آن ها را به ما اختصاص دهید تا تبدیل به سالمی برای نمایش های سیاهبازی کنیم که مردم هم بدانند که یک جای ثابت برای اجرای این آیین ها هست.

این در حالی است که در گذشته نه چندان دور سال های ویژه ای به نمایش های ایرانی و سنتی اختصاص داشت...
 بله. در دوره سابق سه سال داشتیم که هر شب در آن سیاهبازی اجرا می شد، که دو تیاشان در لاهور بود؛ یکی تئاتر نصر که هر شب سعدی افشار آن را سیاهبازی داشت و دیگری تئاتر دهقان که هر شب سیدحسین یوسفی در آن اجرا می رفت. موزه آبانبار هم بود که هر شب مجید افشار در آن نمایش روی صحنه می برد. در کنار این ها سه کاباره هم بود که هر شب در آن ها سیاهبازی روی صحنه می رفت، ولی الان حتی یک مکان ثابت نداریم و اگر یک مهمان خارجی به همین تهران بیاید و بخواهد سیاهبازی ببیند، جایی را نداریم که نشانش دهیم. یک دوستی داشتیم که از تاجیکستان آمده بود و به محض اینکه پایش به تهران رسید پرسید حالا کجا برویم نمایش سیاهبازی شما را ببینیم؟

جواد انصافی از مواقع و مشکلاتی می گوید که پیش روی این گونه نمایشی قرار دارد و تاکید می کند: مدت ها است که نمایش های آیینی و سنتی ایرانی کم رنگ شده، چون در درجه اول مسئولان ما به صراحت نشان داده اند که آن را نمی خواهند.

بسیاری از گونه های نمایش های آیینی و سنتی سال ها است که نه مورد اقبال هنرمندان قرار می گیرد و نه مخاطبان تئاتری. «جواد انصافی» پژوهشگر، نویسنده، کارگردان و یکی از شناخته شده ترین بازیگران نمایش های سیاهبازی است که این روزها در نمایشی از این سبک با نام «خوشبوشاه» به کارگردانی علی پدالهی روی صحنه رفته است. به بهانه این اجرا، با او که هم مدرس تئاتر شادی آور است و هم با نگارش کتاب های پژوهشی، نشان داده که نگاه علمی به این گونه نمایش ایرانی دارد. ایلتا گفت وگویی کرده که بخشی آن را می توانید در ادامه بخوانید.

نمایش آیینی و سنتی ایران از جمله سیاهبازی و نمایش های شادی آور زنده، مدت ها است که در فضای تئاتر ما خیلی کم رنگ شده اند؛ هم از حیث اجرا و هم مخاطب. در نگاهی آسیب شناسانه به این اتفاق، چه عواملی را مؤثر می دانید؟
 نمایش سیاهبازی تنها نمایشی است که زمان و مکان نمی شناسد و می تواند آن را بشکند و به هر جایی و هر زمانی برود و به هر قوم و شکلی دربیاید. اما متأسفانه مدت ها است که در ایران کم رنگ شده و دلایلش از نظر من، در درجه اول مسئولان هستند که به صراحت آن را نمی خواهند. دلایلش را هم خیلی ساده

گفتیم هیچ کجا. خنخید و گفت یعنی هیچ جایی ندارید؟ گفتیم نه، باید صبر کنید تا جشنواره نمایش های آیینی و سنتی شروع شود که دو سال بعد است؛ یا این که ببینیم نوبت چه کسی رسیده که به او اجرای عمومی بدهند و کجا بدهند و برویم آنجا و کار را ببینیم و این، دردآور است.

سید جواد یحیوی: دل خوشی از زندگی مدرن ندارم

جواد یحیوی که برای آینده تئاتر چندان خوشبینی نیست، می‌گوید که دل خوشی از زندگی مدرن ندارد و فکر می‌کند انسان در دوران کهن به روح زندگی نزدیک‌تر بوده است. این بازیگر که این روزها با نمایش «برلینگتون» روی صحنه است، در گفتگو با ایستا، از تغییرات زندگی امروز می‌گوید، از اینکه بخش عمده‌ای از زندگی‌مان به فضای مجازی منتقل شده از تیغ دو دم کرونا. او همچنین بعید می‌داند که بار دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده شود. سید جواد یحیوی هم بازیگر تئاتر است و هم مجری سابق تلویزیون. او این روزها با بازی در نمایش «برلینگتون» به کارگردانی مسعود میرطاهری در سالن ملک روی صحنه است. حضور او در این نمایش انگیزه اولیه این گفتگو بود ولی در این گپ و گفت بیش از اینکه بر ویژگی‌های این اثر تمرکز کنیم، از زندگی در دوران کرونا و تاثیرات آن بر آتیه بشر و از آینده مبهم تئاتر سخن گفتیم. یحیوی که در دوران کرونا در دو نمایش به ایفای نقش پرداخته است، درباره انگیزه خود از کار کردن در این دوره سخن می‌گوید: نمی‌شود کار را متوقف کرد؛ کاری که مدام در حال تمرین و تجربه آن هستیم و رشدمان در دل این تجربه‌اندوزی رخ می‌دهد و بخش‌هایی از وجود خود را کشف می‌کنیم. به همین دلیل در این دوران هم سالی یک کار داشتیم، سال گذشته با نمایش «جیرجیرک» روی صحنه رفتیم و حالا هم در نمایش «برلینگتون» بازی می‌کنم. یحیوی اما با ابراز تاسف ادامه می‌دهد: ولی تردیدی نیست که از دوران رونق تئاتر چیزی باقی مانده و این را با نارضایتی می‌گویم. این روزها نه احوال فعالان تئاتر خوب است و نه حال و روز مخاطبان‌شان. همه در شرایط نیمه خاموش و نیمه روشنی کار می‌کنیم. بیش از این هم نمی‌توان انتظار داشت. به عنوان بازیگر معتقدم هر کاری، تجربه شخصی و گروهی خاص خود را دارد ولی وقتی تماشاگر نیاید یا گروه اجرایی و مخاطب با حال خوشی در این گفتگو شرکت نکنند، این تجربه، تجربه‌ای است ناکام یا حداقل کامل نیست. با این حال پذیرفته‌ایم تئاتر و این فرهنگ را زنده نگه داریم نه با توقعات ایده‌آل بلکه با توجه به شرایط موجود. او در پاسخ به این پرسش که بعد از چندین بار تعطیلی و بازگشایی تئاتر، چقدر در جلب اعتماد مخاطبان برای حضور در سالن‌های نمایش موفق بوده‌ایم و این اعتماد سازی چقدر رخ داده است، توضیح می‌دهد: با پیشرفت واکسیناسیون، نگرانی مردم برای حضور در اجتماعات کمتر شده و افراد اعتماد به نفس بیشتری برای حضور در جمع پیدا کرده‌اند ولی هنوز در سالن‌های تئاتر تفاوت رفتار مردم را نمی‌بینیم. شاید اگر در حوزه دیگری فعالیت می‌کردیم، این اعتمادسازی راحت‌تر بود همچنانکه مردم برای حضور در ورزشگاه اعتماد به نفس بیشتری دارند ولی در تئاتر هنوز این اتفاق رخ نداده است. یحیوی اضافه می‌کند: بعضی از دوستان تئاتری‌ام هنوز برای حضور در فضاهای بسته وسواس‌ها و معذوریت‌هایی دارند. به هر حال بازگشت به حالت قبلی، نیازمند گذر زمان است و جز امید کاری از دست‌مان بر نمی‌آید که با کم شدن آمار تلفات و رشد واکسیناسیون، این اعتماد سازی بتدریج انجام شود. این بازیگر البته شیوه‌های جدید تبلیغات تئاتر را چندان کارآمد نمی‌داند و در این باره می‌گوید: چند سالی است که تبلیغات تئاتر در فضای اینستاگرام متمرکز شده است که تجربه نشان داد کارایی ندارد. شاید از نظر خودمان اطلاع‌رسانی کرده باشیم ولی افراد فعال در این رسانه ترجیح می‌دهند وقت خود را در همان فضای مجازی سپری کنند تا در دنیای واقعی. وقتی شما پستی در اینستاگرام می‌گذارید، مدام لایک می‌خورد ولی وقتی در سالن تئاتر روی صحنه می‌روید، از آن کسانی که مطلب شما را لایک کرده‌اند، خبری نیست چون حضور در فضای مجازی راحت‌تر است تا اینکه فرد، بخواهد وقت بگذارد و از خانه بیرون بزند و بلیت بخرد و در سالن به تماشا تئاتر بنشیند. او با اشاره به اینکه لازم است در شیوه‌های اطلاع‌رسانی تجدید نظر کنیم، ادامه می‌دهد: نمی‌خواهم تجربه‌های بشر را در فضای مجازی زیر سؤال ببرم ولی این فضا افراد را کمی بد عادت کرده است و دوست دارد همه چیز را همان جا با یک اشاره انگشت به دست بیاورد. دوران کرونا نشان داد بخش‌هایی از زندگی ما به حضور فیزیکی نیاز چندانی ندارد. همچنانکه آموزش در مدارس و دانشگاه‌ها به فضای مجازی منتقل شده است و این وضعیت نشان داد شاید لازم است درباره حضور فیزیکی در برخی موارد، تجدید نظر کنیم. به هر حال پروسه گذار است از شکلی به شکلی دیگر. یحیوی که مانند تعداد دیگری از هنرمندان تئاتر نگرانی جدی برای آینده این هنر دارد، اضافه می‌کند: دلم نمی‌خواهد فکر کنم تئاتر به عنوان یک رسانه اجتماعی اثرگذار به اواخر عمر خود نزدیک شده و در دوره جدید بیشتر به رسانه‌ای فانتزی‌تر، تشریفاتی‌تر یا خاص‌تر تبدیل شده است و دیگر نمی‌توان از آن توقع داشت به عنوان رسانه‌ای فراگیر تر مورد استفاده عموم مردم باشد و کارکردهای اجتماعی خود را حفظ کند.

افزوده شدن یک بخش به جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان

پایان شهریور برای گروه سنی کودک و نوجوان تولید شده‌اند، در صورتیکه حتی اجرای عمومی نداشته باشند، می‌توانند متقاضی شرکت در این بخش از جشنواره باشند. بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان اسفند سال جاری در همدان برگزار می‌شود.

عروسک گردان، بازیگران باید در رده سنی زیر ۱۸ سال باشند اما ممنوعیتی بابت سن و سال کارگردان، نویسنده و دیگر عوامل نمایش نیست و این امکان وجود دارد که این افراد حرفه‌ای نیز باشند. تمام گونه‌های نمایشی همچون عروسکی، خیابانی و صحنه‌ای که از اول مهر ۱۳۹۸ تا

فعالیت معلمان، اساتید و کودکان و نوجوانانی که در تولید آثار نمایشی فعالیت دارند، ایجاد خواهد کرد.

بنابراین اداره کل هنرهای نمایشی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، آخرین مهلت دریافت فیلم‌های این بخش ۱۶ آذر ماه است. عوامل اجرایی روی صحنه، همچون

بخش تئاتر با اجرای کودکان و نوجوانان زیر ۱۸ سال به بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان اضافه شد.

تئاتر با اجرای کودکان و نوجوانان زیر ۱۸ سال از بخش‌های تازه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان است که فرصتی به منظور دیده و ارزیابی شدن

اضافه شدن یک بخش به جشنواره تئاتر کودک و نوجوان همدان

بخش «تئاتر با اجرای کودکان و نوجوانان زیر ۱۸ سال» به بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان اضافه شد. «تئاتر با اجرای کودکان و نوجوانان زیر ۱۸ سال» از بخش‌های تازه بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان است که فرصتی به منظور دیده و ارزیابی شدن فعالیت معلمان، اساتید و کودکان و نوجوانانی که در تولید آثار نمایشی فعالیت دارند، ایجاد خواهد کرد. آخرین مهلت دریافت فیلم‌های این بخش ۱۶ آذر ماه است. بدیهی است عوامل اجرایی روی صحنه، همچون عروسک‌گردان، بازیگران باید در رده سنی زیر ۱۸ سال باشند اما ممنوعیتی بابت سن و سال کارگردان، نویسندگان و دیگر عوامل نمایش نیست و این امکان وجود دارد که این افراد حرفه‌ای نیز باشند.

تمام گونه‌های نمایشی همچون عروسکی، خیابانی و صحنه‌ای که از اول مهر ماه ۱۳۹۸ تا پایان شهریور ماه برای گروه سنی کودک و نوجوان تولید شده‌اند، در صورتیکه حتی اجرای عمومی نداشته باشند، می‌توانند متقاضی شرکت در این بخش از جشنواره باشند.

بیست و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان اسفند ماه سال جاری در همدان برگزار می‌شود.

با سید جواد یحیوی و حال نامیزان این روزهایش

دل خوشی از زندگی مدرن ندارم

مخالفت کرد یا جلوی رشد را گرفت چون جزو تجربه‌های تکاملی انسان است ولی گاهی بعضی بالا رفتن‌ها مانند فواره می‌ماند که ناگهان بالا می‌رود و مانند شاخه‌ای نیست که بالا رفتنش ریشه‌ای داشته باشد. بالا رفتن‌های فواره گونه، ناگهان هم سقوط می‌کند. من از این سقوط می‌گویم. اگر در بالا رفتن‌های دوره مدرن، از اصل زندگی غافل شویم، مانند آن فواره سقوطی ناگهانی خواهیم داشت.

یا عمیق‌تر می‌شویم یا به هیولا تبدیل خواهیم شد

او در پاسخ به این پرسش که آیا ملموس بودن مرگ و گذار بودن زندگی در دوران کرونا می‌تواند سبب بیشتر قدر زندگی را بدانییم، یادآوری می‌کند: مواجهه با شکننده بودن زندگی و آسیب‌پذیری انسان، فلسفه تازه‌ای نیست. همچنانکه خیام هم چنین نگرشی داشته و مردمان او را به عنوان حکیم می‌شناخته‌اند یعنی آندیشه او مورد تایید مردم بوده است ولی در هر حال معمولاً آدمیزاد طوری زندگی کرده که قریب‌الاست باید در این دنیا بماند. در این مقطع کرونا مواجهه و در روتی با مرگ داشته‌ایم. از این زوایا امیدوارم افراد قدر زندگی و لحظاتی را بیشتر بدانند و آن را سرشارتر کنند. اما این خطر هم هست که اگر این نگاه در لایه‌های عمیق‌تر آندیشه ما قوام پیدا نکند، به افرادی سوء استفاده‌گر تبدیل شویم و بیشتر بر مادیات و مال‌اندوزی تمرکز پیدا کنیم چراکه انسان می‌کوشد زندگی خود را کیفیت بیشتری ببخشد و زندگی مدرن هم می‌گوید کیفیت بالاتر یعنی مادیات بیشتر. بنابراین این تغییر مانند تیغ دو دم است که هر دو حالش وجود دارد. اگر عمیق‌تر برخورد نکنیم، این خطر وجود دارد که به هیولا تبدیل شویم.

به نظر من تجربه فرقی به حال ما نکرده. متناسب با شخصیت، تاملات و آگاهی‌هایمان با این پدیده برخورد می‌کنیم. به آگاهی‌های بهتر تبدیل می‌شویم یا به هیولاهایی جدید.

فاصله‌ام از تلویزیون صرفاً فیزیکی نیست

سید جواد یحیوی که برای بسیاری از مردم به عنوان مجری تلویزیون شناخته شده است، در بخش پایانی این گفتگو درباره حضور دوباره‌اش در این رسانه بعد از سال‌ها ممنوع‌الفعالیتی می‌گوید: خیلی بعید است دوباره به عنوان مجری با تلویزیون همکاری کنم. در چند ماه گذشته به اجرای چند برنامه دعوت شدم ولی خیلی ذوق و علاقه‌ای نداشتم. فاصله‌ای که از تلویزیون گرفتم، صرفاً فیزیکی نیست. ذهن و باورمان هم از هم دور شده است.

شاید در فضای اجرا، کارایی گذشته را نداشته باشم و فکر نمی‌کنم دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده بشوم. ممکن است به عنوان بازیگر یا گفتگو کننده‌ای که به صورت غیر مستقیم گفتگو داشته باشد، برام جذابیتی ایجاد کند اما با این تعلق که از کار رسانه‌ای در تلویزیون‌مانند هست و مجری‌هایش هم عموماً به داده‌های کلی تبدیل شده‌اند، دوست ندارم اجرای برنامه داشته باشم. چندی پیش مجری یک برنامه صبحگاهی بعد از خواندن تیتراژ هم خبر آنچنان درباره آن اظهار نظر می‌کرد که گویی فرماتروای یک سرزمین است و حتماً باید درباره هر پدیده‌ای نظری بدهد راه تجاتی بیاید. من اهل این کار نیستم.

کهن زندگی انسان و شیوه‌های ارتباطی کهن. اما امروزه نمی‌توانیم چشم‌مان را بر تغییرات زندگی نوین ببندیم چراکه مختصات زندگی امروزی عوض شده است. امروزه رفتار مردم حتی برای تهیه ضروریات زندگی خود عوض شده است. نمی‌دانم چرا باید توقع داشته باشیم آدم‌ها به همان شکل قبلی فکر کنند.

تلویزیون: اسب پیری که باید زودتر از آن پیاده شد

یحیوی به تجربه بشر در سال‌های دورتر اشاره می‌کند و می‌افزاید: روزگاری مردم برای دریافت یک محصول فرهنگی به سالن‌های تئاتر یا اپرا مراجعه می‌کردند. آمدن تلویزیون یعنی تولیدکننده فرهنگ تصمیم گرفته به خانه مخاطب برود و محتوای فرهنگی یا حتی سرگرمی‌ساز خود را به او ارائه بدهد. بعد از دهه‌ها حکمرانی تلویزیون، امروزه هر یک از ما رسانه‌های شخصی خود را داریم که هم برای انتشار پیام‌های شخصی‌مان به کار می‌آید و هم برای دریافت پیام‌های دیگران. ضمن اینکه از حوالات یکدیگر هم با خبر می‌شویم. به همین دلیل فکر می‌کنم تلویزیون هم به اسب پیری تبدیل شده که زودتر باید از آن پیاده شد.

او سپس اصالت تئاتر را یادآوری می‌کند، ویژگی خاصی که سبب ماندگاری این هنر در سده‌های متمادی شده است و توضیح می‌دهد: تئاتر، هنر بسیار اصیلی است و در عواطف بشر ریشه داشته که تا امروز دوام آورده ولی تجربه ملموس پاندمی کرونا نشان داد چیزهایی در ما عوض شده و ما را به انسان‌های قبل و بعد از کرونا تبدیل می‌کند و همه اینها را با نارضایتی می‌گویم.

دل خوشی از زندگی مدرن ندارم

یحیوی که دل خوشی از دوران مدرن زندگی ندارد، ادامه می‌دهد: اساساً با تجربه‌های مدرن زندگی بشر موافق نیستیم و خیلی دل خوشی از آن ندارم. ممکن است آدم واپس‌گرایی به نظر بیایم ولی زندگی بشر را در دوران کهن بیشتر دوست می‌دارم چون زیست آدم‌ها به روح زندگی نزدیک‌تر بوده است اما این بزرگ‌دوگ‌های دوره مدرن و افزودنی‌های دیگری که به زندگی اضافه شده، ارتباطی به روح زندگی ندارد.

او در پاسخ به این سخن که در این وضعیت آیا می‌توان به رونق دوباره تئاتر امید داشت، می‌گوید: خیلی خوش بین نیستم. این شرایط سبب شد افراد به راه‌های دیگری بیندیشند و بتدریج شیوه‌های دیگری را وارد زندگی خود کنند. نمی‌توان با این تغییر

جواد یحیوی که برای آینده تئاتر چندان خوش‌بینی نیست، می‌گوید که دل خوشی از زندگی مدرن ندارد و فکر می‌کند انسان در دوران کهن به روح زندگی نزدیک‌تر بوده است. این بازیگر که این روزها با نمایش «برلینگتون» روی صحنه است، در گفتگو با ایسنا، از تغییرات زندگی امروز می‌گوید. از اینکه بخش عمده‌ای از زندگی‌مان به فضای مجازی منتقل شده از تیغ دو دم کرونا. او همچنین بعید می‌داند که بار دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده شود. سید جواد یحیوی هم بازیگر تئاتر است و هم مجری سابق تلویزیون. او این روزها با بازی در نمایش «برلینگتون» به کارگردانی مسعود میرطاهر در سالن ملک روی صحنه است.

حضور او در این نمایش انگیزه اولیه این گفتگو بود ولی در این گپ و گفت بیش از اینکه بر ویژگی‌های این اثر تمرکز کنیم، از زندگی در دوران کرونا و تأثیرات آن بر آتیه بشر و از آینده مهم‌م تئاتر سخن گفتیم.

یحیوی که در دوران کرونا در دو نمایش به ایفای نقش پرداخته است، درباره انگیزه خود از کار کردن در این دوره سخن می‌گوید: نمی‌شود کار را متوقف کرد، کاری که مدام در حال تمرین و تجربه آن هستیم و رشدمان در دل این تجربه‌اندوزی رخ می‌دهد و بخش‌هایی از وجود خود را کشف می‌کنیم. به همین دلیل در این دوران هم سالی یک کار داشتم. سال گذشته با نمایش «جبریک» روی صحنه رفتم و حالا هم در نمایش «برلینگتون» بازی می‌کنم.

نه بازیگر حال خوشی داردونه تماشاگر یحیوی اما با ابراز ناسف ادامه می‌دهد: ولی تردیدی نیست که از دوران رونق تئاتر چیزی باقی نمانده و این را با نارضایتی می‌گویم. این روزها نه احوال فعالان تئاتر خوب است و نه حال و روز مخاطبان‌شان. همه در شرایط نیمه خاموش و نیمه روشنی کار می‌کنیم. بیش از این هم نمی‌توان انتظار داشت. به عنوان بازیگر معتقدم هر کاری، تجربه شخصی و گروهی خاص خود را دارد ولی وقتی تماشاگر نیاید یا گروه اجرایی و مخاطب با دل خوشی در این گفتگو شرکت نکنند، این تجربه‌ای است ناکام یا حداقل کامل نیست. با این حال پذیرفته‌ایم تئاتر و این فرهنگ را زنده نگه داریم نه با توقعات ایده‌آل بلکه با توجه به شرایط موجود.

جزمی‌توانی از دست‌مان ساخته نیست

او در پاسخ به این پرسش که بعد از چندین بار تعطیلی و بازگشایی تئاتر، چقدر در جلب اعتماد مخاطبان برای حضور در سالن‌های نمایش موفق بوده‌ایم و این اعتماد سازی چقدر رخ داده است، توضیح می‌دهد: با پیشرفت واکسیناسیون، نگرانی مردم برای حضور در اجتماعات کمتر شده و افراد اعتماد به نفس بیشتری برای حضور در جمع پیدا کرده‌اند ولی هنوز در سالن‌های تئاتر تفاوت رفتار مردم را نمی‌بینیم. شاید اگر در حوزه دیگری فعالیت می‌کردیم، این اعتمادسازی راحت‌تر بود همچنانکه مردم برای حضور در ورزشگاه اعتماد به نفس بیشتری دارند ولی در تئاتر هنوز این اتفاق رخ نداده است.

یحیوی اضافه می‌کند: بعضی از دوستان تئاتری‌ام هنوز برای حضور در فضاهای بسته و سواص‌ها و معدوریت‌هایی دارند. به هر حال

بازگشت به حالت قبلی، نیازمند گذر زمان است و جز امید کاری از دست‌مان بر نمی‌آید که با کم شدن آمار تلفات و رشد واکسیناسیون، این اعتماد سازی بتدریج انجام شود.

از کسانی که پُست شما را لایک کرده‌اند، خبری نیست

این بازیگر البته شیوه‌های جدید تبلیغات تئاتر را چندان کارآمد نمی‌داند و در این باره می‌گوید: چند سالی است که تبلیغات تئاتر در فضای اینستاگرام متمرکز شده است که تجربه نشان داد کارایی ندارد. شاید از نظر خودمان اطلاع‌رسانی کرده باشیم ولی افراد فعال در این رسانه ترجیح می‌دهند وقت خود را در همان فضای مجازی سپری کنند تا در دنیای واقعی. وقتی شما پُستی در اینستاگرام می‌گذارید، مدام لایک می‌خورد ولی وقتی در سالن تئاتر روی صحنه می‌روید، از آن کسانی که مطلب شما را لایک کرده‌اند، خبری نیست چون حضور در فضای مجازی راحت‌تر است تا اینکه فرد، بخواهد وقت بگذارد و از خانه بیرون برود و بلیت بخرد و در سالن به تماشای تئاتر بنشیند. فضای مجازی، آدم‌ها را بد عادت کرده

او با اشاره به اینکه لازم است در شیوه‌های اطلاع‌رسانی تجدید نظر کنیم، ادامه می‌دهد: نمی‌خواهم تجربه‌های بشر را در فضای مجازی زیر سؤال ببرم ولی این فضا افراد را کمی بد عادت کرده است و دوست دارد همه چیز را همان جا با یک اشاره انگشت به دست بیابند. دوران کرونا نشان داد بخش‌هایی از زندگی ما به حضور فیزیکی نیاز چندانی ندارد. همچنانکه آموزش در مدارس و دانشگاه‌ها به فضای مجازی منتقل شده است و این وضعیت نشان داد شاید لازم است درباره حضور فیزیکی در برخی موارد، تجدید نظر کنیم. به هر حال پروسه گذار است از شکلی به شکلی دیگر.

نمی‌توانیم چشم‌مان را بر تغییرات ببندیم

یحیوی که مانند تعداد دیگری از هنرمندان تئاتر نگرانی جدی برای آینده این هنر دارد، اضافه می‌کند: دلم نمی‌خواهد فکر کنم تئاتر به عنوان یک رسانه اجتماعی اثرگذار به اواخر عمر خود نزدیک شده و در دوره جدید بیشتر به رسانه‌ای فانتزی‌تر، تشریفاتی‌تر یا خاص‌تر تبدیل شده است و دیگر نمی‌توان از آن توقع داشت به عنوان رسانه‌ای فراگیر تر مورد استفاده عموم مردم باشد و کارکردهای اجتماعی خود را حفظ کند.

او از جایگاه تاریخی تئاتر سخن می‌گوید: تئاتر، هنری باستانی است و مربوط به دوران

اقدام یک کارگردان تئاتر برای معضل حریم «تئاتر شهر»

ایوب آقاخانی که طی سال‌های اخیر طراحی و گویندگی برنامه رادیویی «دیالوگ» را برعهده دارد با انتشار متنی از پیگیری مجدانه دست‌اندرکاران این برنامه برای تعیین تکلیف ماجرای حریم شهر خبر داد. به گزارش مهر، ایوب آقاخانی نویسنده، کارگردان، بازیگر و

مدرس تئاتر که طی سال‌های اخیر طراحی و گویندگی برنامه رادیویی «دیالوگ» شبکه رادیویی نمایش را برعهده دارد با انتشار متنی از پیگیری مجدانه دست‌اندرکاران این برنامه برای تعیین تکلیف ماجرای حریم تئاتر شهر طی ۲ برنامه گذشته خبر داد. در متن منتشر شده از سوی ایوب آقاخانی آمده است: «برنامه خبری - تحلیلی «دیالوگ» به تعبیری نخستین برنامه زنده رادیو نمایش در تاریخ این شبکه رادیویی به شمار می‌رود و عمری ۱۰ ساله دارد. این برنامه طی ۲ شب گذشته که تئاتر تعطیل بود، برای اعتراض به عدم رسیدگی به محیط پیرامون تئاتر شهر پس از پیگیری‌های رسانه‌ای مکرر، از مجموعه تئاتر شهر روی آنتن شبکه نمایش رفت. فقط ۲ سال است در تلویزیون و رادیو فریاد می‌زنیم که محیط پیرامون تئاتر شهر باید برای تماشاگران‌ش ایمن، دل‌انگیز، باصفا و مهم‌تر از همیشه در شأن یک فضای فرهنگی هنری می‌شود. وعده‌های بسیاری داده شده است اما هنوز تصاویر زشتی که ولگردها، معتادها و ... پیرامون این مجموعه مقدس برای اهالی تئاتر ساخته‌اند رعب‌انگیز و ناراحت‌کننده است. این برنامه در روز تعطیلی تئاتر به نشانه اعتراض به این کم‌توجهی مسئولان از مجموعه تئاتر شهر روی آنتن رفت و تازمانی که واکنش منطقی از مسئولان امر شاهد نباشیم به این مسیر ادامه خواهد داد.» برنامه «دیالوگ» به صورت زنده هر شب سه ساعت ۲۱ از رادیو نمایش روی آنتن می‌رود.

تماشاخانه سیار کانون به مناطق جنوبی کشور می رود

تماشاخانه سیار کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در آستانه فصل زمستان به مناطق جنوبی کشور سفر می کند. به گزارش اداره کل روابط عمومی و امور بین الملل کانون، با توجه به برون رفت از شرایط بحرانی کرونا، سفرهای فصل زمستان تماشاخانه های سیار کانون آغاز و بادر نظر گرفتن شرایط جغرافیایی و اقلیمی کشورمان، مهمان کودکان و نوجوانان مناطق مختلف و جزایر استان هرمزگان می شود. امکان سفر به جزایر جنوبی و مناطق مختلف استان هرمزگان از روز ۱۴ تا ۲۳ آذر ۱۴۰۰ فراهم شده است و برنامه ها و نمایش ها به ترتیب در محله های حاجی آباد، احمدی، فین، بندرعباس (پالایشگاه)، ایسین، قلعه قاضی، پل، خمیر، بستک، جناح، بندر لنگه، قشم، لارک، سیریک، میناب و ابوموسی برای کودکان و نوجوانان اجرا خواهد شد. برنامه های در نظر گرفته شده برای این مناطق شامل پخش فیلم های سینمایی و انیمیشن های کانون، اجرای تئاتر و قصه گوئی می شود و روزانه دو تا سه سانس اجرای برنامه در مناطق مختلف پیش بینی شده است. تماشاخانه های سیار کانون با هدف تحقق عدالت فرهنگی و کاهش آسیب های اجتماعی در سراسر کشور به ویژه مناطق کم برخوردار به اجرای برنامه های فرهنگی و هنری برای اوقات فراغت کودکان و نوجوانان می پردازد. این تماشاخانه ها با برنامه ریزی معاونت تولید کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و همکاری اداره کل کانون استان هرمزگان، راهی مناطق جنوبی کشور می شوند. استان هرمزگان حدود ۶۸ هزار کیلومتر مربع مساحت دارد که از نظر پهناوری هشتمین استان کشورمان است.

سی و یکمین جشنواره تئاتر استان آغاز شد

سرپرست معاونت هنری و سینمایی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی خراسان رضوی از آغاز اجرای آثار سی و یکمین جشنواره تئاتر استان خبر داد. روشندل در این باره به ایرنا گفت: سی و یکمین جشنواره تئاتر استان خراسان رضوی باغبانر رومی مزار شهدای گمنام قوچان و اجرای نخستین نمایش از ۱۵ اثر راه یافته به مرحله استانی این جشنواره آغاز شد. وی افزود: جشنواره تئاتر خراسان رضوی با هدف کشف استعداد های جوان و بهره گیری از تجربه پیش کسوتان امسال برای نخستین بار در ۶ شهر استان شامل قوچان، خوشاب، سبزوار، نیشابور، مشهد و تربت حیدریه برگزار می شود که افتتاحیه آن در قوچان و اختتامیه آن در تالار اندیشه شهر تربت حیدریه خواهد بود.

در جوار مزار سردار شهید علی هاشمی برگزار شد:

آیین رونمایی از پوستری سی و سومین جشنواره تئاتر استان خوزستان

به این دوره از جشنواره تصریح کرد: نمایش های «مرثیه ای بر قتل ژولیوس سزار و چند مرغ از سیمرغ» به کارگردانی مجتبی رستمی فر از شهرستان اهواز، «دیگر» به کارگردانی ایوب بختیاری از شهرستان اهواز، «طبقه پایین خانه پدری» به کارگردانی مصطفی اتابک از شهرستان شوشتر، «باطلاق» به کارگردانی بهروز وفايي از شهرستان اندیمشک، «باد سرخ وزیدن گرفته» به کارگردانی نرگس نوری ممبینی از شهرستان رامهرمز، «فویبا» به کارگردانی محمدرضا خردمند و حسین مشکي زاده از شهرستان دزفول و «قرنطینه شیشه ای» به کارگردانی سمیه مقدمی نیاز شهرستان دزفول ۷ نمایشی هستند که بدون اولویت به مرحله نهایی سی و سومین جشنواره تئاتر استان خوزستان راه یافتند.

وی اضافه کرد: اجراهای جشنواره سی و سوم از روز پنجشنبه ۱۱ آذر ۱۴۰۰ از اندیمشک، دزفول و شوشتر آغاز می شود و در روز جمعه رامهرمز و سپس در اهواز پایان می یابد و کار داوری نیز در همان شهرها صورت می گیرد. در این آیین از پوستری سی و سومین جشنواره تئاتر استان خوزستان با طراحی متفاوت و تاثیرگذار رسول حق جو هنرمند خوزستانی رونمایی شد.

دادند که در کنار بازیگری و انتخاب آثار گروه های نمایشی، کارگاه آموزشی نیز برگزار کردند و از ۲۵ تا ۳۰ آبان کار بازیگری نمایش ها انجام شد. چنانی با بیان اینکه ۷ نمایش به مرحله نهایی سی و سومین جشنواره تئاتر استان خوزستان راه پیدا کرد افزود: از این ۷ گروه نمایشی، ۲ نمایش براساس رای هیئت داوران به جشنواره بین المللی تئاتر فجر راه پیدا می کند. دبیر سی و سومین دوره جشنواره تئاتر استان خوزستان با اشاره به نمایش های راه پیدا کرده

استان از اوایل سال ۱۴۰۰ کار خود را آغاز کرد اما به دلیل مشکلات و محدودیت هایی که بیماری کرونا ایجاد کرد در نهایت ۲۱ گروه نمایشی از شهرهای رامهرمز، بندرماهشهر، چمرن، اهواز، شوشتر، مسجدسلیمان، اندیمشک، دزفول و سوسنگرد توانستند خود را برای حضور در جشنواره آماده کنند.

ناصر چنانی اظهار کرد: هیئت بازیگری این دوره از جشنواره متشکل از سیدمنصور ناصری، افشین القاسمی و سعید ابوعبادی کار متفاوتی انجام

نیایش - خوزستان: آیین رونمایی از سی و سومین جشنواره تئاتر استان خوزستان با حضور مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی خوزستان، معاون هنری و سینمایی این اداره کل، داوران جشنواره و هنرمندان تئاتر استان در جوار مزار سردار شهید علی هاشمی و همزمانش برگزار شد.

مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی خوزستان ضمن تشکر از معاون هنری و سینمایی این اداره کل بابت مدیریت و دبیری این جشنواره و نوع نگاهشان که آغاز جشنواره در این مکان مقدس باشد و همچنین گروه های شرکت کننده و کسانی که برای این جشنواره آثار آماده کردند افزود: اگر کسی خوب و الهی زندگی کند شهادت نصیبش می شود و هر قدر که برای ما فرصت ایجاد می شود یعنی خداوند مهلتی را به ما عطا می کند.

محمد جو روند ادامه داد: باید این فرصتی که خداوند برای ما فراهم کرد که سی و سومین جشنواره تئاتر استانی را در این مکان آغاز کنیم و با شهدا پیمان ببندیم را مغتنم شماریم.

در ادامه معاون هنری و سینمایی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی خوزستان گفت: جشنواره تئاتر استانی ویرین تئاتر استان خوزستان است ادامه داد: سی و سومین جشنواره تئاتر استان خوزستان با اعلام آمادگی ۳۵ گروه نمایشی

سید جواد یحییوی:

دل خوشی از زندگی مدرن ندارم

ادامه می‌دهد: اساسا با تجربه‌های مدرن زندگی بشر موافق نیستم و خیلی دل خوشی از آن ندارم. ممکن است آدم واپس‌گرای به نظر بیایم ولی زندگی را در دوران کهن بیشتر دوست می‌دارم چون زیست آدم‌ها به روح زندگی نزدیک‌تر بوده است اما این بزرگ‌دوڑک‌های دوره مدرن و افزودنی‌های دیگری که به زندگی اضافه شده، ارتباطی به روح زندگی ندارد. او در پاسخ به این سخن که در این وضعیت آیا می‌توان به رونق دوباره تئاتر امید داشت، می‌گوید: خیلی خوش بین نیستم. این شرایط سبب شد افراد به راه‌های دیگری بپردازند و بتدریج شیوه‌های دیگری را وارد زندگی خود کنند. نمی‌توان با این تغییر مخالفت کرد یا جلوی رشد را گرفت چون جزو تجربه‌های تکاملی انسان است ولی گاهی بعضی بالا رفتن‌ها مانند فواره می‌ماند که ناگهان بالا می‌رود و مانند شاخهای نیست که بالا رفتن ریشه‌های داشته باشد. بالا رفتن فواره گونه، ناگهان هم سقوط می‌کند. من از این سقوط می‌گویم اگر در بالا رفتن‌های دوره مدرن، از اصل زندگی غافل شویم، مانند آن فواره سقوطی ناگهانی خواهیم داشت.

یا عمیق‌تر می‌شویم یا به هیولا تبدیل خواهیم شد

او در پاسخ به این پرسش که آیا ملموس بودن مرگ و گذار بودن زندگی در دوران کرونا می‌تواند سبب شود بیشتر قدر زندگی را بدانیم، یاد آوری می‌کند: مواجهه با شکننده بودن زندگی و آسیب‌پذیری انسان، فلسفه تازه‌ای نیست. همچنانکه خیام هم چنین نگرشی داشته و مردم آن را به عنوان حکیم می‌شناخته‌اند یعنی آندیشسه‌ها و مورد تأیید مردم بوده است ولی در هر حال معمولاً آدم‌ها طوری زندگی کرده که گویی قرار است تا ابد در این دنیا بمانند. در این مقطع کرونا مواجهه رو در روتری را برگرداند. از این رویه امیدوارم افراد قدر زندگی و لحظات را بیشتر بدانند و آن را سرشارتر کنند. اما این خطر هم هست که اگر نگاه در لایه‌های عمیق‌تر آندیشسه ما قوام پیدا نکند، به افرادی رسوخ استفاده‌گر تبدیل شویم و بیشتر با مادیات و مال‌اندوزی تمرکز پیدا کنیم چرا که انسان می‌کوشد زندگی خود را کیفیت بیشتری ببخشد و زندگی مدرن هم می‌گوید کیفیت بالاتر یعنی مادیات بیشتر. بنابراین این تغییر مانند تیغ دو دم است که هر دو حالش وجود دارد. اگر عمیق‌تر برخورد نکنیم، این خطر وجود دارد که به هیولا تبدیل شویم. به نظر من این تجربه فرقی به حال ما نکرده. متناسب با شخصیت، تأملات و آگاهی ایمان ساین پدیده بر خورد می‌کنیم. به آدم‌هایی بهتر تبدیل می‌شویم یا به هیولاهایی جدید.

فاصله‌ام از تلویزیون صرفاً فیزیکی نیست

سید جواد یحییوی که برای بسیاری از مردم به عنوان مجری تلویزیون شناخته شده است، در بخش پایانی این گفتگو درباره حضور دوباره‌اش در این رسانه بعد از سال‌ها ممنوع‌الفعالیتی می‌گوید: خیلی بعید است دوباره به عنوان مجری سا تلویزیون همکاری کنم. در چند ماه گذشته به اجرای چند برنامه دعوت شدم ولی خیلی ذوق و علاقه‌ای نداشتم. فاصله‌ای که از تلویزیون گرفتم، صرفاً فیزیکی نیست. ذهن و باور مان هم از هم دور شده است. شاید در فضای اجرا، کارایی گذشته را نداشته باشم و فکر نمی‌کنم دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده بشوم. ممکن است به عنوان بازیگر یا گفتگو کننده‌ای که به صورت غیر مستقیم گفتگو داشته باشد، برام جذابیتی ایجاد کند اما با این تعلق که از کار رسانه‌ای در تلویزیون مان هست و مجری‌هایش هم عموماً به نادان‌های کلی تبدیل شده‌اند، دوست ندارم اجرای برنامه داشته باشم. چندی پیش مجری یک برنامه صبحگاهی بعد از خواندن تیزر هم خبر انجمن درباره آن اظهار نظر می‌کرد که گویی فراموشی یک سرزمین است و حتماً باید درباره هر پدیده‌ای نظری بدهد یا تجانی بیابد. من اهل این کار نیستم.

داد شاید لازم است درباره حضور فیزیکی در برخی موارد، تجدید نظر کنیم. به هر حال پروسه گذار است از شکلی به شکلی دیگر.

نمی‌توانیم چشم‌مان را بر تغییرات ببندیم

یحییوی که مانند تعداد دیگری از هنرمندان تئاتر نگرانی جدی برای آینده این هنر دارد، اضافه می‌کند: دلم نمی‌خواهد فکر کنم تئاتر به عنوان یک رسانه اجتماعی اثر گذار به اواخر عمر خود نزدیک شده و در دوره جدید بیشتر به رسانه‌ای فانتزی‌تر، تشریفاتی‌تر یا خاص‌تر تبدیل شده است و دیگر نمی‌توان از آن توقع داشت به عنوان رسانه‌ای فرگیر تر مورد استفاده عموم مردم باشد و کارکردهای اجتماعی خود را حفظ کند.

او از جایگاه تاریخی تئاتر سخن می‌گوید: تئاتر، هنری باستانی است و متوسط سه دوران کهن زندگی انسان و شیوه‌های ارتباطی کهن. اما امروزه نمی‌توانیم چشم‌مان را بر تغییرات زندگی نوین ببندیم چرا که مختصات زندگی امروزی عوض شده است. امروزه رفتار مردم حتی برای تهیه ضروریات زندگی خود عوض شده است. نمی‌دانم چرا باید توقع داشته باشیم و ما به همان شکل قبلی فکر کنند.

تلویزیون: اسب پیری که باید زودتر از آن پیاده شد

یحییوی به تجربه بشر در سال‌های دورتر اشاره می‌کند و می‌افزاید: روزگاری مردم برای دریافت یک محصول فرهنگی به سالن‌های تئاتر یا اپرا مراجعه می‌کردند. آمدن تلویزیون یعنی تولیدکننده فرهنگ تصمیم گرفته به خانه مخاطب برود و محتوای فرهنگی یا حتی سرگرمی‌ساز خود را به او ارائه بدهد. بعد از دهه‌ها حکمرانی تلویزیون، امروزه هر یک از ما رسانه‌های شخصی خود را داریم که هم برای انتشار پیام‌های شخصی مان به کار می‌آید و هم برای دریافت پیام‌های دیگران. ضمن اینکه از احساسات یکدیگر به هم خبر می‌شویم. سه‌همین دلیل فکر می‌کنم تلویزیون هم به اسب پیری تبدیل شده که زودتر باید از آن پیاده شد. او سبب اصالت تئاتر را یاد آوری می‌کند: ویژگی خاصی که سبب ماندگاری این هنر در سده‌های متمادی شده و توضیح می‌دهد: تئاتر، هنر بسیار اصلی است و در عواطف بشر ریشه داشته که تا امروز دوام آورده ولی تجربه ملموس پاندمی کرونا نشان داد چیزهایی در ما عوض شده و ما را به انسان‌های قبل و بعد از کرونا تبدیل می‌کند و همه اینها را با ناز چینی می‌گویم.

یحییوی که دل خوشی از دوران مدرن زندگی ندارد،

تعطیلی و بازگشایی تئاتر، چقدر در جلب اعتماد مخاطبان برای حضور در سالن‌های نمایش موفق بوده‌ایم و این اعتمادسازی چقدر رخ داده است، توضیح می‌دهد: با پیشرفت و اکسپانسیون، نگرانی مردم برای حضور در اجتماعات کمتر شده و افراد اعتماد به نفس بیشتری برای حضور در جمع پیدا کرده‌اند ولی هنوز در سالن‌های تئاتر تفاوت رفتار مردم را نمی‌بینیم. شاید اگر در حوزه دیگری فعالیت می‌کردیم، این اعتمادسازی راحت‌تر بود همچنانکه مردم برای حضور در ورزشگاه اعتماد به نفس بیشتری دارند ولی در تئاتر هنوز این اتفاق رخ نداده است.

یحییوی اضافه می‌کند: بعضی از دوستان تئاتری ام هنوز برای حضور در فضاهای بسته وسواس‌ها و معذوریتهایی دارند. به هر حال بازگشت به حالت قبلی، نیازمند گذر زمان است و جز امید کاری از دست‌مان بر نمی‌آید که با کم شدن آمار تلفات و رشد واکسیناسیون، این اعتمادسازی بتدریج انجام شود.

از کسانی که پست شمارا لایک کرده‌اند خبری نیست

این بازیگر البته شیوه‌های جدید تبلیغات تئاتر را چندین کارآمد نمی‌داند و در این باره می‌گوید: چند سالی است که تبلیغات تئاتر در فضای اینستاگرام متمرکز شده است که تجربه نشان داد کارایی ندارد. شاید از نظر خودمان اطلاع‌رسانی کرده باشیم ولی افراد فعال در این رسانه ترجیح می‌دهند وقت خود را در همان فضای مجازی سپری کنند تا در دنیای واقعی. وقتی شما پستی در اینستاگرام می‌گذارید، مدام لایک می‌خورد ولی وقتی در سالن تئاتر روی صحنه می‌روید، از آن کسانی که مطلب شما را لایک کرده‌اند، خبری نیست چون حضور در فضای مجازی راحت‌تر است تا اینکه فرد، بخواد وقت بگذارد و از خانه بیرون برزند و بلیت بخرد و در سالن به تماشای تئاتر بنشیند.

فضای مجازی، آدم‌ها را بد عادت کرده

او با اشاره به اینکه لازم است در شیوه‌های اطلاع‌رسانی تجدید نظر کنیم، ادامه می‌دهد: نمی‌خواهم تجربه‌های بشر را در فضای مجازی زیر سؤال ببرم ولی این فضا افراد را کمی بد عادت کرده است و دوست دارد همه چیز را همان‌جا یک اشاره انگشت به دست بیاورد. دوران کرونا نشان داد بخش‌هایی از زندگی ما به حضور فیزیکی نیاز چندانی ندارد. همچنانکه آموزش در مدارس و دانشگاه‌ها به فضای مجازی منتقل شده است و این وضعیت نشان

جواد یحییوی که برای آینده تئاتر چندان خوش بینی نیست، می‌گوید که دل خوشی از زندگی مدرن ندارد و فکر می‌کند انسان در دوران کهن به روح زندگی نزدیک‌تر بوده است.

این بازیگر که این روزها با نمایش «برلینگتون» روی صحنه است، در گفتگو با ایسنا، از تغییرات زندگی امروزی می‌گوید، از اینکه بخش عمده‌ای از زندگی مان به فضای مجازی منتقل شده از تیغ دو دم کرونا و همچنین بعید می‌داند که بسار دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده شود.

سید جواد یحییوی هم بازیگر تئاتر است و هم مجری سابق تلویزیون. او این روزها با بازی در نمایش «برلینگتون» به کارگردانی مسعود میرطاهری در سالن ملک روی صحنه است.

حضور او در این نمایش انگیزه اولیه این گفتگو بود ولی در این بچ و گفت پیش از اینکه به ویژگی‌های این اثر تمرکز کنیم، از زندگی در دوران کرونا و تأثیرات آن بر آتیه بشر و از آینده مهم تئاتر سخن گفتیم.

یحییوی که در دوران کرونا در نمایش به ایفای نقش پرداخته است، درباره انگیزه خود از کار کردن در این دوره سخن می‌گوید: نمی‌شود کار را متوقف کرد؛ کاری که مدام در حال تمرین و تجربه آن هستیم و رشدمان در دل این تجربه‌اندوزی رخ می‌دهد و بخش‌هایی از وجود خود را کشف می‌کنیم. به همین دلیل در این دوران هم سالی یک کار داشتم، سال گذشته با نمایش «جیرجیرک» روی صحنه رفتم و حالا هم در نمایش «برلینگتون» بازی می‌کنم.

نه بازیگر حال خوشی دارد و نه تماشاگر

یحییوی اما با این تأسّف ادامه می‌دهد: ولی تردیدی نیست که در دوران رونق تئاتر چیزی باقی نمانده و این را با ناز چینی می‌گویم. این روزها نه احوال فعالان تئاتر خوب است و نه حال و روز مخاطبان شان. همه در شرایط نیمه خاموش و نیمه روشنی کار می‌کنیم. پیش از این هم نمی‌توان انتظار داشت. به عنوان بازیگر معتقدم هر کاری، تجربه شخصی و گروهی خاص خود را دارد ولی وقتی تماشاگر نیاید یا گروه اجرایی و مخاطب با حال خوشی در این گفتگو شرکت نکنند، این تجربه، تجربه‌ای است تا کاملاً حداقل کامل نیست با این حال پذیرفته‌ام تئاتر و این فرهنگ را زنده نگه دارم به بسا توقعات ایده‌آل بلکه با توجه به شرایط موجود.

جز امید کاری از دست‌مان ساخته نیست

او در پاسخ به این پرسش که بعد از چندین بار

اجرای ۷ اثر نمایشی در پردیس تئاتر شهرزاد

● در سالن کلایل نمایش «هاری یا سرگذشت مردی که به هنگام تولد هر دو دستش پر ز خون بود» به نویسندگی و کارگردانی افشین زمانی و تهیه‌کنندگی رایکا رضانی هر شب ساعت ۲۰ به مدت ۹۰ دقیقه و قیمت بلیت ۷۰ هزار تومان به صحنه می‌رود. محمدرضا خادمی، هانا کامکار، مهسا ظهیری، نریمان عابدی، آریا تحویلدار، حامد مهدی‌نژاد، سحر دیده‌پور، حمیدرضا محمدی، شادی ضیایی، نیلوفر شیخ، نسیم شجاعی و افشین زمانی بازیگران این اثر نمایشی هستند. ساعت ۱۸ نیز این سالن میزبان نمایش «دروغ رستاخیز» به کارگردانی طاهر محمدی است. این نمایش براساس نمایش‌نامه «سرد رستاخیز» نوشته آرتور میلر با ترجمه داود دانشور است که به مدت ۹۰ دقیقه و با بهای بلیت ۶۰ هزار تومان با بازی الناز نباتی، بیتا عالمی، محمدرضا حسن‌زاده، واروژان فرهادیان، تینا حاج‌محمدی، علی‌اصغر حبیبی، مجید تیزرو، سیدامیر نقیعی، شقایق سیاح، زهرا ایمان‌وردی‌پور، مسعود دکامی، امیر محسنی، محمدرضا دینگو، علیرضا هویخت، علیرضا یکتا، نیلان نکویی و طاهر محمدی روی صحنه می‌رود.

سالن آرکید نیز این شب‌ها میزبان دو نمایش است. ساعت ۱۹:۳۰ نمایش «سوئراس» به نویسندگی و کارگردانی شایان قنادزاده اجرا می‌شود. در این نمایش که تا ۱۷ آذرماه روی صحنه است، شایان قنادزاده، علی همیونی‌فر، سهیل سلیمانی، نازنین دیده‌پور، مهدی قاسمی‌خاتونی، هادی شاکری، مصطفی یکانه، پژمان شیکرد، حسین قاضی، جواد دارابی، سیدعبدالله حسینی، مجتبی امیرعسگری، امین سخنگور، رضا امیرضایی، محمدرضا رضائی، پویا ترکمنی، ندا محمدلو، سحر باقرآبادی، آناهیتا امیرعسگری، فاطمه یزدانی، فاطمه سلطانی، معصومه پورنورم، صادق سعادت (بازیگر اترناتیو) ایفای نقش می‌کنند.

نمایش «کاتلین» نیز دیگر اثری است که هر شب ساعت ۲۱ در سالن آرکید تئاتر شهرزاد روی صحنه می‌رود. این نمایش اقتباسی از نمایش‌نامه «کنس کاتلین» نوشته ویلیام باتلر ییتس است که به کارگردانی مهدی یوسفیان و تهیه‌کنندگی پیرام پروا با بهای بلیت ۶۵ هزار تومان و مدت زمان ۶۰ دقیقه پذیرای تماشاگران است. محمدشایان طهماسب‌پور، اشکان هورسان، مرجان آقاوری، سحر یراوند، محمد عبداللهی، زهرا فدوی‌صامتی، رضا حسین‌نژاد، شاهکار هدایت، بامداد تاجیک، کیمیا فرنی، غرشیا حسین، شهرداد وکیل، سپهر اصلانی، حمید راسنجو، لیا مرادی، آرزو امیری، جواد یوسفیان، علیرضا گلکار، صدف تردست، محمدمتین بهرامی، کاترین کشکر، سنا باسماهی، الهه دبیبا، پرنیا حسین و محمدرضا زند بازیگران این اثر نمایشی هستند. سالن صنوبر این روزها میزبان سه اثر نمایشی است. نمایش «علاقه‌مندی چنان است که بازجویی» به نویسندگی و کارگردانی میلاد اردوآبادی و تهیه‌کنندگی سجاد افشاریان از ششم آبان ماه روی صحنه رفته است. در خلاصه داستان این نمایش آمده است: «چون حالتی است که در آن ارزش‌های عصری دیگر، هنری دیگر و گونه‌ای اخلاقیات به نقد کشیده می‌شود و درعین حال همه اشکال تخیل بشری در آن انعکاس می‌یابد».

این نمایش با بهای ۷۰ هزار و ۵۰ هزار تومان و با مدت زمان ۷۰ دقیقه اثری عاشقانه است که تا ۱۲ آذر ماه روی صحنه می‌رود. مرجان خاکساری و بهراد سلاجوری در این اثر ایفای نقش می‌کنند. نمایش «دروغ» نوشته فلوریان زلر و به کارگردانی مسعود صالحی هر شب ساعت ۱۹:۳۰ در سالن صنوبر پردیس تئاتر شهرزاد روی صحنه می‌رود. ستار زوشی، منوچهر رضائی، سپهر محمودی و سمیرا کریمی بازیگران این نمایش هستند. این نمایش با بهای بلیت ۵۰ هزار تومان تا نیمه آذر ماه روی صحنه می‌رود. سالن صنوبر هر شب ساعت ۲۰:۴۵ نیز میزبان نمایش «و اینک زن» به نویسندگی و کارگردانی ابراهیم رهگذر است که تا ۱۱ آذر ماه روی صحنه می‌رود. در خلاصه داستان این اثر نمایشی آمده است: خلاصه: ما حالمون خوب نیست... یکی به کاری بکنه. این نمایش هر شب ساعت ۲۰:۴۵ به مدت ۶۵ دقیقه و قیمت بلیت ۵۰ هزار تومان میزبان تماشاگران است. در دور تازه اجراهای تئاتر شهرزاد نیز از ۱۴ آذر، نمایش‌های مانستر، کمپانی مرگ و اودو به روی صحنه خواهند رفت.

اجازه‌دهی آیینی و سنتی، تنها تأثیری است که سالن برای اجرا ندارد / «تالار فرهنگ» رها شده و خاک می‌خورد

چنین پیش‌ترقی دارد و آن وقت ماحتی در تهران، جایی ثابت برای نمایش‌های سنتی خودمان نداریم. در حالی که سالن آماده‌ای به نام «تالار فرهنگ» را اجنب تا از وحدت داریم که قبلاً برای نمایش‌های ایرانی بوده و حالا آن را واگذار کرده‌اند به آموزش و پرورش و سال‌هاست که تعطیل شده و خاک می‌خورد. به یادمان می‌آید که آماده کرده‌ها و تمام صندلی‌هایش پوشیده شده و دراز زمین می‌رود. گفتیم این جا را در اختیار بگیرند تا در سال بزرگ آن هر شب سیاه‌بازی اجرا شود و در ایام محرم و صفر هم محلی برای برپایی ترمه شود که آن هم گونه‌ای از نمایش ایرانی است. و یک سالن کوچک داخل آن درست کنیم که در آن خیمه شببازی و نقالی و پرده خوانی و حتی نمایش‌های زنانه اجرا شود. قسمت دیگری از مجموعه را هم می‌شد تبدیل به رستوران کرد تا در آن کوفته، چلو کباب، دیزی و غذاهای سنتی ایرانی طبخ شود تا وقتی یک خاکی به این فضا آمد محیطی سنتی ایرانی مواجه شود. وقتی این ایده‌ها را با مسئولان و متولیان مطرح می‌کنی، همه‌شان می‌گویند به واقع فکر جالبی است ولی عمل نمی‌کنند. خب این یعنی چی؟ یعنی مسئولان نمی‌خواهند.

علاوه بر این‌ها یکی از دغدغه‌های فعالان نمایش‌های آیینی و سنتی، جایی خالی آن در دانشگاه است. این دغدغه تازه انداز به پیگیری شده و به کجا رسیده است؟ پیش از ۱۵ سال است که داریم دوندگی می‌کنیم تا بگویم در دانشگاه‌مان برای جوان‌های دانشجویی تئاتر، چهار واحد درس سیاه‌بازی بگذارند ولی نمی‌گذارند. شما از این ممانعت چه نتیجه‌ای می‌گیرید؟ یعنی نمی‌خواهند دیگر از این واضح‌تر؟ خب وقتی مسئولان این گونه نمایش‌های آیینی را می‌خواهند، معلوم است که ماه به ماه بطور ملموسی در تئاتر کم رنگ می‌شویم. وقتی در دانشگاه ما که محیط هنری مان است، به چه‌های جوان‌های اصلاً نمی‌دانند سیاه‌بازی چیست و یونان‌گاران خدا حتی نمونه‌های راننده‌اند چه انتظاری از بقیه مردم می‌توانیم داشته باشیم؟ در حالی که خود من چندین جاور که شاپ‌هایی برای سیاه‌بازی و نمایش‌های آیینی گذاشته‌ام و اتفاقاً خیلی هم استقبال شده و همه جوان‌ها می‌گویند کاش که یک چنین درسی در دانشگاه هم داشته باشیم. ولی الان تمام این تجربه‌های نمایشی سنتی ما را در زمین می‌رود. ما معدود باقی مانده‌هایی هستیم که علاقه‌مندیم و از جیب‌مان برای بقیه این هنر خرج می‌کنیم. صراحتاً و رسماً بگویم که نزدیک به ۱۴-۱۵ سال است که در تمام نمایش‌هایی که اجرا می‌کنیم، در تلاش ما تاشیوه‌ها و موضوعاتی را نشان دهم که در حال‌ازین رفتن است. از جمله کسی خوبی و کسبی‌های ریشمکی که از بین رفته و یک نمونه‌ش را می‌خواهم است که می‌گویند: کل به سر دارم خیابار، کاکل به سر دارم خیابار، سبزه‌زار که خیابار، به به چه سبزه‌سبزه خیابار، دو لایه، بدو چه از زونه، هر کی که نخره، من و می‌نخورم، این‌ها از زبان یک خیابار و زون در تهران قدیم است که همه را یک کتاب کردم که حداقل ثبت شود و در جایی باقی بماند. در واقع ۶۰ مورد از این کسی خوبی‌ها را جمع‌آوری و آماده انتشار کردم که البته به برخی‌ها خودم را در آن گرفته بودم که حذف‌شان کردم. می‌خواهم بگویم در این سال‌ها در هر کدام از نمایش‌هایم، سعی کرده‌ام یکی از این بازارها را داشته باشم تا مردم با این کسی خوبی‌ها آشنا شوند. در کنار این‌ها، تلاش من این است که نمایش‌های زنانه‌ای که از این وقت، کم رنگ شده باید گارهای اندکی از زمان پهلوی از آن مانده، از آن‌ها زنده نگارم. در واقع همین‌ها هستند که دل‌بسته این هنر هستیم دست‌ازتلاش بر نمی‌داریم.

کتاب‌هایی را هم در این زمینه منتشر کرده‌اید که قابل تأمل و ارجح هستند.

پژوهش‌هایی‌ها هم با همین هدف بود؟
من ۲۵-۲۶ سال پیش تنها کتاب سیاه‌بازی ایران را که از نگاه یک سیاه‌باز است چاپ کردم که متأسفانه دیگر نسخه‌ای از آن در بازار موجود نیست و به دنبال چاپ مجدد آن هستیم که البته در سرهای دار. همچنین به اتفاق همسرم خانم افروغ بزدان آشوری، دو کتاب رایج به نمایش‌های زنانه نوشتیم که یکی از آن‌ها با نام نمایش‌های زنانه ایران در سال ۸۸ و دیگری با نام نمایش‌های شگفتنازه ایران دو سال پیش منتشر شده است. حسن نمایش‌های زنانه در کوفته بودن‌شان است؛ یعنی هر نمایش حدود ۱۰ دقیقه در این ۱۰ سال با راه‌ها به مسئولان و متولیان گفتیم همه این‌ها می‌تواند در دل نمایش‌های دیگر جای بگیرد و بشود یک قسمتی از یک تئاتر انتقادی خشنور شاه، که اکنون در حال اجرای هستیم از این ترنند استفاده کرده است؛ و دو سه مورد از نمایش‌های زنانه را آورده در دل این نمایش، با همین اسلاد خود من «عروس فراری» را با همین تکنیک نوشتم و چندین نمایش زنانه را در دل آن گنجاندم. البته کلاماً به جابان عروس می‌رود آرایشگاه، می‌رود سلمانی، می‌رود حمام و همه آن‌ها شعار نمایش‌های زنانه‌ای که مربوط به این مکان‌هاست، خودمان می‌شود این نمایش‌ها را روزهای کرونایی در خانه ترمین کردم و قرار است در بهشتین جشنواره نمایش‌های آیینی و سنتی اجرا شود. جشنواره‌ای که قرار است به صورت آنلاین برگزار شود و این خودش اتفاقی عجیب و خنده‌دار است. الان مدت‌هاست که تئاتر‌ها باز شده و اجرای متعددی روی صحنه می‌روند ولی جشنواره آیینی سنتی می‌خواهد آنلاین باشد. چرا؟ تا استقبال از آن نشود تا مردم نیایند و از نزدیک آن را ببینند. ما داریم تلاش می‌کنیم که این‌ها زنده نگه داریم ولی تلاش‌مان ابراست، چون کوچک‌ها و تعداد بسیار کمی هستیم که هر روز هم کم رنگ و کم رنگ‌تر می‌شویم.

سیاه‌بازی از گونه‌های نمایش‌های آیینی و سنتی سال‌هاست که مورد اقبال هنرمندان قرار می‌گیرد و مخاطبان تئاتر، اجزای مختلفی از پیشرو هستند، کارگردان و یکی از شناخته‌شده‌ترین بازیگران نمایش‌های سیاه‌بازی است که این روزها در نمایش‌های این سبک با نام «خشنور شاه» به کارگردانی علی بدلالی روی صحنه رفته است. به بهانه این اجرا با او که هم مدرس تئاتر شادی آور است و هم با نگارش کتاب‌هایی پژوهشی، نشان‌دهنده نگاه علمی به این گونه نمایش ایرانی دارد، گفتگویی کرده‌ام که مشروح آن را می‌توانید در ادامه بخوانید.

نمایش آیینی و سنتی ایران از جمله سیاه‌بازی و نمایش‌های شادی آور زنده، مدت‌هاست که در فضای تئاتر ماحلی کم رنگ شده‌اند؛ هم از حیث اجرا و هم مخاطب در نگاه آسب‌شناسانه به این اتفاق، چه عواملی را موثر می‌دانید؟

نمایش سیاه‌بازی تنها نمایشی است که زمان و مکان نمی‌شناسد و می‌تواند آن را بشکند و به هر جایی و هر زمانی برود و به هر فرم و شکلی در بیاید. اما متأسفانه مدت‌هاست که در ایران کم رنگ شده و دلایلش از نظر من، در درجه اول مسئولان هستند که به صراحت آن را نمی‌خواهند. دلایلش را هم خیلی ساده برایتان می‌آورم. تمام جشنواره‌های تئاتری از ابتدای شروع به کارشان و در هر فرمی که بودند، همه‌ساله گزارشی می‌شدند و جشنواره نمایش‌های آیینی و سنتی هم این گونه بود. اما بعد از مدتی گفتند، ما توان مالی‌اش را نداریم، یک سال در میان شود؛ یعنی هر دو سال، یک دوره جشنواره از همین جا مشخص شد که آن را نمی‌خواهند. اما به همین سبب دیگر نند. بعد از مدت‌ها که نمی‌گفتند، ما همه رفیق‌ها، همه قدیمی‌ها هستیم، رقابت چه معنایی دارد؟ گفتیم این شکل از رقابت، خاصیت همه جشنواره‌های سنتی که جایزه می‌دهند، گفتند نه. جایزه‌ها نشان را هم برداشتند. حالا دو تا سکه می‌دانند که کسی، یک سکه می‌داند به کسی و تشویقی بود به نظر من، مخصوصاً صابری نسل جوان. اما الان که هیچ جایزه و تشویقی وجود ندارد، به چه امیدی بیایند و در این جشنواره‌ها شرکت کنند؟ سوئین مطلبی است که ما، یعنی هنرمندان نمایش‌های سیاه‌بازی و سنتی، تنها گروه‌های تئاتری هستیم که یک سکه بکنان داریم. یعنی نمی‌توانند که داشته باشیم. در حالی که مثلاً تئاتر کودک که با عروسکی و... برای خودشان صفت و تشکیلات دارند.

چرا نمی‌توانند؟
نمی‌توانند، باید این را باید از مسئولان پرسید.
یعنی اقدام کرده‌اید ولی در راه آن سنگ‌اندازی شده؟
بله، مسأله یعنی چندین بار خواستیم این تشکیلات بگیریم و نگذاشته‌اند. نکته چهارم این که تمام گروه‌ها یک سالی برای خودشان دارند؛ حتی همین تئاتر کودک که کم‌تر از سایر گونه‌ها به آن توجه شده هم جایش در تالار هنر است، تئاتر دانشجویی در مولوی است و... غیر از نمایش‌های سیاه‌بازی و آیینی و سنتی، چرا؟ چون همیشه سر در کم هستیم. یک مدت قرار بود سنگ‌های این گونه نمایش‌های ایرانی را با نام «عروس فراری» به مدیرت‌ها آرایه‌ها بر بختند و گفتند نه، منظور نیست. قرار شد که برویم جای دیگری، آن را هم نگذاشتند. در صورتی که اصلاً این خیابان امام خمینی (ره) یعنی سابق تاطقلی، پیش از ۸۰ ساختمان قدیمی هست که طی ۲۰ سال اخیر بارها و بارها، درخواست کردیم که یکی از آن‌ها را به ما اختصاص دهد؛ تا تبدیل به سالی برای نمایش‌های سیاه‌بازی کنیم که مردم هم بدانند که یک جای ثابت برای اجرای این آیین‌ها هست؛ این در حالی است که گذشته چندین دور سال‌ها و روزی به نمایش‌های ایرانی و سنتی اختصاص داشت.

بله در دوره سابق سه سال داشتیم که هر شب در آن سیاه‌بازی اجرا می‌شد، که دو تا نشان در لاله‌زار بود یکی تئاتر نصر که هر شب سعدی افشار آن‌جا سیاه‌بازی داشت و دیگری تئاتر دهقان که هر شب سیدحسین یوسفی در آن اجرا می‌رفت. موزه آب‌انبار هم بود که هر شب مجید افشار در آن نمایش روی صحنه می‌برد. در کنار این‌ها سه کاره هم بود که هر شب در آن‌ها سیاه‌بازی روی صحنه می‌رفت. ولی الان حتی یک مکان ثابت نداریم و اگر یک مهمان خارجی به همین تهران بیاید و بخواهد سیاه‌بازی ببیند، جایی را نداریم که نشانش دهیم. یک دوستی داشتیم که از تاجیکستان آمده بود و به محضی با ما دیدار کردیم که تهران رسید پرسید حالا کجا برویم تا سیاه‌بازی شما را ببینیم؟ گفتیم کجا خندید و گفت یعنی هیچ جایی ندارید؟ گفتیم نه باید صبر کنید تا جشنواره نمایش‌های آیینی و سنتی شروع شود که دو سال بعد است؛ این‌ها که ببینیم نوبت چه کسی رسیده که به او اجرای عمومی بدهند و کجا بگذرد و برویم آن‌جا و کار را ببینیم و این، درد آور است.

تجربه کشورهای شرقی دیگر که نمایش‌های آیینی‌شان زنده نگه داشته‌اند، در این زمینه چه نظری است؟ مدتی پیش سفری به پاناما در تایلند داشتیم و همراه خانواده به سالی و رتیم که مخصوص نمایش آیینی بود و ولایت خیلی گرانی هم داشت. تازه تایلند کم‌تری در چه یک هم نیست. یاد در هندوستان، نه تنها در دلهی، که در تاج محل هم سالی به نمایش‌هایی آیینی‌شان اختصاص داشت و نمایش‌های ما موضوع تاج محل اجرا می‌کردند که ربط به ایران هم نبود. آن‌جا به قدری خجل شده که نتوانستیم بگویم من هم سیاه‌بازی و نمایش آیینی سنتی کار می‌کنم. از ما پرسیدند شما کجایی هستید؟ گفتیم ایرانی. گفتند که من پنج روزه در دلهی به پیش‌از آن‌ها زنده دیدن این نمایش‌ها پیش می‌شود. آن‌ها هنرمندی ایرانی که در دلهی ماباه فارسی گوش می‌کردیم، واقعاً حجت کشیدیم که شهری - آن‌ها به پایتخت - در هندوستان

سیدجواد یحیوی:

دل خوشی از زندگی مدرن ندارم

سازای چقدر رخ داده است، توضیح می‌دهد: با پیشرفت واکسیناسیون، نگرانی مردم برای حضور در اجتماعات کمتر شده و افراد اعتماد به نفس بیشتری برای حضور در جمع پیدا کرده‌اند ولی هنوز در سالن‌های تئاتر تفاوت رفتار مردم را نمی‌بینیم. شاید اگر در حوزه دیگری فعالیت می‌کردیم، این اعتمادسازی راحت‌تر بود همچنانکه مردم برای حضور در ورزشگاه اعتماد به نفس بیشتری دارند ولی در تئاتر هنوز این اتفاق رخ نداده است. یحیوی اضافه می‌کند: بعضی از دوستان تئاتری‌ام هنوز برای حضور در فضاهای بسته وسواس‌ها و معذورت‌هایی دارند. به هر حال بازگشت به حالت قبلی، نیازمند گذر زمان است و جز امید کاری از دستمان بر نمی‌آید که با کم شدن آمار تلفات و رشد واکسیناسیون، این اعتماد سازی بتدریج انجام شود.

می‌دهد: ولی تردیدی نیست که از دوران رونق تئاتر چیزی باقی نمانده و این را با نارضایتی می‌گویم. ایسن روزها نه احوال فعالان تئاتر خوب است و نه حال و روز مخاطبان‌شان. همه در شرایط نیمه خاموش و نیمه روشنی کار می‌کنیم. بیش از این هم نمی‌توان انتظار داشت. به عنوان بازیگر معتمد هر کاری، تجربه شخصی و گروهی خاص خود را دارد ولی وقتی تماشاگر نباید یا گروه اجرایی و مخاطب با حال خوشی در این گفتگو شرکت نکنند، این تجربه، تجربه‌ای است ناکام یا حداقل کامل نیست. با این حال پذیرفته‌ایم تئاتر و این فرهنگ را زنده نگه داریم نه با توقعات ایده‌آل بلکه با توجه به شرایط موجود. او در پاسخ به این پرسش که بعد از چندین بار تعطیلی و بازگشایی تئاتر، چقدر در جلب اعتماد مخاطبان برای حضور در سالن‌های نمایش موفق بوده‌ایم و این اعتماد

به کارگردانی مسعود میرطاهری در سالن ملک روی صحنه است. حضور او در این نمایش انگیزه اولیه این گفتگو بود ولی در این گپ و گفت بیش از اینکه بر ویژگی‌های این اثر تمرکز کنیم، از زندگی در دوران کرونا و تأثیرات آن بر آتیه بشر و از آینده مهیج تئاتر سخن گفتیم. یحیوی که در دوران کرونا در دو نمایش به ایفای نقش پرداخته است، درباره انگیزه خود از کار کردن در این دوره سخن می‌گوید: نمی‌شود کار را متوقف کرد؛ کاری که مدام در حال تمرین و تجربه آن هستیم و رشدمان در دل این تجربه‌اندوزی رخ می‌دهد و بخش‌هایی از وجود خود را کشف می‌کنیم. به همین دلیل در این دوران هم سالی یک کار داشتیم، سال گذشته با نمایش «جبرجبرک» روی صحنه رفتیم و حالا هم در نمایش «برلینگتون» بازی می‌کنیم. یحیوی اما با ابراز تأسف ادامه

ایسنا، از تغییرات زندگی امروز می‌گوید، از اینکه بخش عمده‌ای از زندگی‌مان به فضای مجازی منتقل شده از تیسغ دو دم کرونا، او همچنین معید می‌داند که بار دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده شود. او این روزها با بازی در نمایش «برلینگتون»

جواد یحیوی که برای آینده تئاتر چندان خوش‌بینی نیست، می‌گوید که دل خوشی از زندگی مدرن ندارد و فکر می‌کند انسان در دوران کهن به روح زندگی نزدیک‌تر بوده است. ایسن بازیگر که ایسن روزها با نمایش «برلینگتون» روی صحنه است، در گفتگو با

تاریخ انتشار: سه شنبه ۹ آذر ماه ۱۴۰۰ * ۹:۳۴

پیشنهادهای ویژه هفت صبح

زمان	مکان	بازیگران	کارگردان	نمایش
۲۰:۳۰	تماشاخانه ایرانشهر	مجید رحمتی، سعید ایک	وحید نقر	تصویر مصور مظلومی
۱۸	تئاتر شهر	رضا عمرانی، نورا هاشمی	گلاب آدینه	بانوی محبوب من
۱۹	تالار محراب	جواد انصافی، نگار مقدسی	علی بدالهی	رختشور شاه
۱۹:۴۰	تماشاخانه ایرانشهر	الیه افشاری، مهشید آقاجانی	مهدی چاکری	بیلمن
۲۰	تالار مولوی	سپهر پورمهدی، محمد موسی خانی	محمود حیدری	کریم
۱۸	تماشاخانه سنگلج	حسین محمدی، حامد شیخی	حسین حیدری پور	مرغ دریایی دایی وانیا
۱۷	تماشاخانه ایرانشهر	زینا احمدی، آیدا احمدی	نیما ایمان زاده	باب بار

مواجهه با شیطان درون

درباره نمایش «سوتیراس»

نو بسنده و کارگردان: شایان قنادزاده

بازیگران: شایان قنادزاده / نازنین دیده‌ور / مهدی قاسمی خاتونی / هادی شاکری / مصطفی یگانه / پژمان شبگرد / حسین فتحاحی / جواد دارایی / سید عبدالله حسینی / مجتبی امیر عسکری / امین سخنور / رضا امیر رضایی / محمد رضا رضایی / پویا ترکمندی / ندا محمدلو / سحر باقر آبادی / آناهیتا امیر عسکری / فاطمه یزدانی / فاطمه سلطانی / معصومه پور نورام / صادق سعادت / امیر آزاد

مکان و زمان اجرا: پردیس تئاتر شهرزاد / ساعت ۱۹:۳۰

و عمل می‌رساند. طراحی صحنه و لباس در نمایش به درستی انجام شده. بازیگران نیز در این نمایش به خوبی ظاهر شده‌اند که در این بین می‌توان به بازی امیر آزاد در نقش فرمانده و بازی صادق سعادت در نقش سگ اشاره کرد. این دونفر با وجود مدت زمان کوتاهی تمرین، به این نقش‌ها رسیده و به خوبی از پس آنها بر آمده‌اند. «سوتیراس» داستان روبه‌رو شدن با شیطان درون است. شیطان موجودی غیر فیزیکی است که به عقیده باورمندان به آن، انسان‌ها را گمراه و به انجام گناه ترغیب می‌کند اما شاید بتوان شیطان را بعد دیگری از انسان در نظر گرفت، همانطور که فرشته هر دو در درون هر انسانی نهفته باشد که با توجه به موقعیت‌های مختلف خود را نشان می‌دهد. «سوتیراس» به خوبی نشان می‌دهد که شیطان درون خود آدم است، این انسان است که با اتکا به بعد شیطانی وجودش بدترین کارها را انجام می‌دهد و هم اوست که با اتکا به بعد نورانی درونش نیک‌ترین رفتار را می‌کند. «شایان قنادزاده» در این نمایش که خود نوشته و کارگردانی کرده، سعی کرده است مواجهه با شیطان را به شکل تصویری به مخاطب نشان دهد، مواجهه‌ای که بیشتر ما آن را در کتاب‌ها و داستان‌ها به صورت متنی خوانده‌ایم، مواجهه‌ای که به جذاب شدن نمایش کمک کرده است. «سوتیراس» حاصل شش ماه تمرین یک گروه تئاتری در دوران سخت کروناست و بی شک مخاطب از دیدن آن لذت خواهد برد.

«سوتیراس» واژه‌ای یونانی به معنی سرزمین پادشاهان است و داستان نمایش همانطور که از نامش پیداست در یونان باستان می‌گذرد. داستان روایتی است از ظلم، بی‌معرفتی، انتقام و تنهایی و بازی شروع می‌شود که مجبور است نوزادش را که حاصل عشق اوست از دست بدهد، زیرا این نوزاد از نظر دربار در این سرزمین جایی ندارد. اما مانند بسیاری از داستان‌ها، نوزاد از بین نمی‌رود، بلکه در زمانی دیگر به همان سرزمینی بازی می‌گردد که از آن رانده شده بود و انتقام می‌گیرد. او که حال مردی توانمند و تنومند است با کور کردن چشم‌های پدرش از او انتقام می‌گیرد و پدر با چشم‌هایی نابینا راهی بیابان شده و آنجاست که با وجه دیگرش، یعنی شیطان ملاقات می‌کند.

«سوتیراس» نمایشی جذاب است که موفق شده فرم خوبی را برای محتوای مدنظرش در نظر بگیرد. دیالوگ‌های رسمی و گاهی سنگین نمایش که در برخی صحنه‌ها طولانی‌تر از حد تحمل مخاطب می‌شود، با بازی خوب بازیگران و فرم جذابی که برای کار در نظر گرفته شده رنگ دیگری به خود می‌گیرد. اگر قرار بود نمایش تنها با دیالوگ جلو برود، بی شک نمایشی خسته‌کننده و حوصله‌سربر بود، اما با ورود فرم‌مانده‌ای که ناگاه از پیله بیرون می‌آید، نمایش بسیار جذاب شده و صحنه‌هایی که با حضور فرمانده اجرا می‌شود یکی از جذاب‌ترین صحنه‌های تئاتری اخیر است. فرم اجرای این صحنه‌ها و هماهنگی بازیگران با هم مخاطب را به وجد می‌آورد و نمایش را به توازنی در دیالوگ

یکی شدن مرز دروغ و حقیقت

درباره نمایش «دروغ»

۳ نویسنده: فلوریان زلر

۳ کارگردان: مسعود صالحی

۳ بازیگران: ساناز روشنی / سپهر محمودی / سمیرا کریمی / منوچهر رضانی

۳ مکان و زمان اجرا: پردیس تئاتر شهرزاد / ساعت ۱۹:۳۰

مختلف از شخصیت‌های این نمایش دیگر توانش برای تشخیص دروغ از حقیقت را از دست می‌دهد. تا بخشی از نمایش مخاطب هنوز این قوه تشخیص را دارد، اما از جایی چنان دروغ و حقیقت درهم آمیخته می‌شود که همه چیز به نظر دروغ می‌رسد و در همان حال عین حقیقت نیز هست.

صالحی در این نمایش روی بازی‌ها متمرکز شده است. او می‌داند که شخصیت پل در حین داد و فریادهای گاه عصبی‌اش، شیرینی‌ای ذاتی نیز دارد و به خوبی توانسته این شخصیت را روی صحنه بیاورد. شخصیت آلیس نیز زنی جدی و در ابتدا پایبند به اصول اخلاقی به نظر می‌رسد. زنی که بین گفتن حقیقت و نگفتن آن به دوستش درمانده و نمی‌داند در این دوراهی اخلاق کدام یک را انتخاب کند. او نیز از جایی به بعد با بازی خوبش می‌تواند مخاطب را گیج کرده و او را در دوراهی دروغ و حقیقت بگذارد. علاوه بر بازیگران اصلی، بازیگران فرعی نیز در نقش‌ها خوب ظاهر شده‌اند. دکور نمایش فضایی کاملاً رئال است و حکایت از یک زندگی معمولی دارد. یکی از تمهیداتی که در این نمایش برای حفظ ریتم آن انجام شده کوتاه شدن متن است. نمایش در زمانی مناسب و به موقع به پایان می‌رسد و حلقه تکرار انتهای نمایش نشان می‌دهد که زندگی از این دروغ‌ها مبرا نخواهد شد. «دروغ» با وجود اینکه پیش از این نیز چند بار توسط گروه‌های مختلف به روی صحنه رفته بود، اما دیدنش خالی از لطف نیست و می‌تواند مخاطب را علاوه بر سرگرم کردن، به فکر نیز وادارد.

نمایش «دروغ» که چند ماه پیش اجراهای خود را در عمارت نوفل‌لوشاتو به اتمام رسانده بود، بار دیگر با تغییراتی در بازیگران در پردیس تئاتر شهرزاد به روی صحنه رفته است.

«فلوریان زلر» را می‌توان معروف‌ترین نمایشنامه‌نویس معاصر فرانسوی دانست که فیلم موفق او یعنی «پدر» تأییدی بود بر موجی که او در دنیا راه انداخته. نمایشنامه‌های زلر هر سال در کشورهای زیادی به روی صحنه می‌رود. در ایران نیز این آثار با استقبال اهالی تئاتر روبه‌رو شده و هر سال چند نمایشنامه از او روی صحنه است. یکی از ویژگی‌های نمایشنامه‌های زلر پرداختن به روابط است و این موضوع در نمایشنامه «دروغ» به خوبی خود را نشان می‌دهد.

«دروغ» داستان دو زوج است که یکی در خانه دیگری مهمان است، اما پیش از شروع مهمانی آلیس، زن میزبان، دلش می‌خواهد آن را کنسل کند. او در جواب شوهرش (پل) می‌گوید که مرد مهمان را با زنی دیگر در مرکز خرید دیده و می‌داند که او دارد به همسرش (دوست آلیس) خیانت می‌کند. حالا آلیس نمی‌داند که باید این موضوع را به روی زوج مهمان بیاورد یا نه. پل با این امر مخالف است و قبل از اینکه آنها مراسم مهمانی را کنسل کنند، مهمان‌ها از راه می‌رسند.

«دروغ» داستان انسان‌هایی است که هنوز آگاه نیستند چقدر در دروغ غرق شده‌اند. مهم‌ترین ویژگی این نمایش یکی شدن مرز دروغ و حقیقت است. از جایی به بعد مخاطب با شنیدن دروغ‌های

تاریخ انتشار: سه شنبه ۹ آذر ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۳۴

پیگیری های ایوب آقاخانی، کارگردان تئاتر برای معضل حریم «تئاتر شهر»

این مسیر ادامه خواهد داد.»

برنامه «دیالوگ» به صورت زنده هر شنبه ساعت ۲۱ از رادیو نمایش روی آنتن می‌رود.

گذشته که تئاتر تعطیل بود، برای اعتراض به عدم رسیدگی به محیط پیرامون تئاتر شهر پس از پیگیری‌های رسانه‌ای مکرر، از مجموعه تئاتر شهر روی آنتن شبکه نمایش رفت. فقط ۲ سال است در تلویزیون و رادیو فریاد می‌زنیم که محیط پیرامون تئاتر شهر باید برای تماشاگران ایمن، دل‌انگیز، باصفا و مهم‌تر از همیشه در شأن یک فضای فرهنگی هنری می‌شود. وعده‌های بسیاری داده شده است اما هنوز تصاویر زشتی که ولگردها، معتادها و ... پیرامون این مجموعه مقدس برای اهالی تئاتر ساخته‌اند رعب‌انگیز و ناراحت کننده است.

این برنامه در روز تعطیلی تئاتر به نشانه اعتراض به این کم توجهی مسئولان از مجموعه تئاتر شهر روی آنتن رفت و تا زمانی که واکنش منطقی از مسئولان امر شاهد نباشیم به

ایوب آقاخانی که طی سال‌های اخیر طراحی و گویندگی برنامه رادیویی «دیالوگ» را برعهده دارد با انتشار متنی از پیگیری مجدانه دست‌اندرکاران این برنامه برای تعیین تکلیف ماجرای حریم شهر خبر داد. ایوب آقاخانی نویسنده، کارگردان، بازیگر و مدرس تئاتر که طی سال‌های اخیر طراحی و گویندگی برنامه رادیویی «دیالوگ» شبکه رادیویی نمایش را برعهده دارد با انتشار متنی از پیگیری مجدانه دست‌اندرکاران این برنامه برای تعیین تکلیف ماجرای حریم تئاتر شهر طی ۲ برنامه گذشته خبر داد. در متن منتشر شده از سوی ایوب آقاخانی آمده است:

«برنامه خبری - تحلیلی «دیالوگ» به تعبیری نخستین برنامه زنده رادیو نمایش در تاریخ این شبکه رادیویی به شمار می‌رود و عمری ۱۰ ساله دارد. این برنامه طی ۲ شنبه

تاریخ انتشار: سه شنبه ۹ آذر ماه ۱۴۰۰ * ۰۹:۳۴

تماشاخانه بدون تماشاگر

فانام رضا ماشاگرزاده

چند نفر صحبت می‌کنند اما صدایشان هنوز به گوش نرسیده، خورش برمی‌دارد و خش بر تصویر می‌افتد؛ زنی تک‌گویی می‌کند و پرهای درون صحنه را می‌پراکند اما صدایش همچون افغانن پربی صدا می‌شود؛ نگاه نشسته بر نقاب در دست بازیگر، سرد و خاموش به یک مکان خیره است به جایی که کسی نیست آنکس که نیست، تماشاگر است. سخن از تئاتر است که در صحنه اجرا می‌شود اما بدون حضور تماشاگر. تئاتر بر روی صحنه بدون حضور تماشاگر در سالن اجرا می‌شود که شاید پذیرش این سخن یعنی اجرای تئاتر صحنه‌ای بدون تماشاگر، اندکی مشکل و گاهی ناممکن جلوه کند. هر چند تئاترهای تلویزیونی موسوم به تله تئاتر، رواج دارد اما بحثی دیگر و با شرایط متفاوت است. بیشتر هنرپیشگان مشهور سینمای ایران زمانی که از افتخارات خود سخن می‌گویند همواره به پیشینه تئاتری خویش افتخار می‌کنند. چرا؟ پاسخ آنان این است که در تئاتر صحنه ای ما رو در رو و چهره به چهره و همفکر با تماشاگر هستیم. گاهی برخی از آنان حتی این جمله را هم بر زبان می‌آورند که تماشاگر، جزئی از نمایش و تئاتر است. تئاتر را این بزرگان برای این می‌سنایند که هم بازیگر و هم تماشاگر و همچنین صحنه (سن نمایش) از اجرای این هنر نمایشی هستند. اما اجرای تئاتر صحنه‌ای بدون حضور تماشاگر در شیراز و برای سی و دومین جشنواره تئاتر استانی فارس رقم خورد. سی و دومین جشنواره استانی تئاتر فارس از چهارم شهریور ۱۴۰۰ آغاز شد و هفتم این ماه خاتمه یافت که در مدت برگزاری، تماشاگران در سالن‌های نمایش حضور نداشتند و برگزاری آن به صورت آنلاین و مجازی بود. ۹ نمایش در این جشنواره اجرا شد و تماشاگران با در واقع بینندگان علاقه‌مند به نمایش باید از دریچه موبایل با لب تاب و فضای مجازی و غیرواقعی این نمایش‌ها را تماشا می‌کردند. گذشته از مشکل نبود حضور و ارتباط مستقیم تماشاگران علاقه مند در صحنه تئاتر که به آن اشاره شد، مشکلات فنی که هنرمندان همیشه همیشگی فضای مجازی است، معطل دیگر برگزاری این جشنواره بود. افت و خیز فضای مجازی، سرعت اینترنت که گویی با جناب کاسه پشت، قرار داد بسته و صدایرداری نامناسب برای این فضا و دیگر مشکلات فنی، زنجیره ای پیوسته ساختند تا شرایط تئاتر بیش از پیش مجازی و دور از احساس جلوه کند. زمانی که خبر برگزاری سی و دومین جشنواره تئاتر استانی فارس اعلام شد دلیل برگزاری آن بدون حضور تماشاگر با عبارت «تئاتر از شرایط شیوع کرونا» اعلام شد. به نظر می‌رسد چنین دلیلی، تئاتری ها و دیگر فعالان عرصه نمایش را متقاعد نکرده باشد.

شاکمی شدن تئاتری‌ها از نبود تماشاگر

«تئاتر بدون تماشاگر یعنی حذف یکی از عناصر اصلی نمایش»، این سخنی است که احمد وامق رئیس انجمن هنرهای نمایشی استان فارس بیان کرد. این فعال عرصه هنرهای نمایشی دوشنبه هشتم آذر ۱۴۰۰ اعلام کرد: تنها استان یا از معدود استان‌هایی هستیم که جشنواره استانی تئاتر را بدون حضور تماشاگران برگزار کردیم. در برخی استان‌ها که شاهد برگزاری جشنواره استانی تئاتر بودیم، حضور حداکثری تماشاگران را دیدیم. وامق همچنین گفت: تئاتری‌ها از من شاکمی شدند که پس از نزدیک به سه سال اجرا باید سی و دومین جشنواره استانی فارس به صورت آنلاین و بدون حضور تماشاگر باشد. رئیس انجمن هنرهای نمایشی فارس بیان کرد: در حالی که زیرساخت‌های یخس آنلاین فراهم نیست و سرعت اینترنت پایین است و با کیفیت بد صدا مواجه هستیم، برگزاری تئاتر صحنه ای بدون حضور تماشاگر و انکا به فضای مجازی بی‌معناست.

چرا به راهبرد تئاتر بدون تماشاگر رسیدیم؟

پهروز مرادی معاون امور هنری و سینمایی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان فارس درباره برگزاری سی و دومین جشنواره تئاتر استانی بدون حضور تماشاگر گفت: ابتدای کار بین برگزاری این رویداد به صورت حضوری یا آنلاین مخیّر بودیم. وی ادامه داد: چون سخن از جهش جدید کرونا می‌رفت همچنین با توجه به توصیه ای ستاد استانی مدیریت کرونا تصمیم گرفتیم جشنواره تئاتر فارس را بدون حضور تماشاگر و به صورت آنلاین برگزار کنیم. معاون اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی فارس بیان کرد: استانداره نودین بیشتر سال‌های نمایش موجود در شیراز از نظر تهیه، کم بودن تعداد سالن‌های مناسب برای نمایش و مشکلات سن نمایش همچنین امکان اینکه بین شمار تماشاگران و سالن‌ها تناسب نباشد و ناچار شوییم تعداد محدودی بلیت بفروشیم و موجب گلاجه شود از مشکلات برگزاری جشنواره با حضور تماشاگر بود. تبعات بهداشتی از جانب کسانی که امکان داشت واکسن کرونا زده باشند، مشکلات احتمالی در سامانه فروش بلیت نیز از عواملی بود که گفته مرادی موجب برگزاری این جشنواره به صورت آنلاین و بدون حضور تماشاگر شد. معاون امور هنری و سینمایی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان فارس با بیان اینکه برگزاری آنلاین جشنواره تئاتر استانی مطلوب ما نبود افزود: باید با حداقل‌ها بسازیم. بسه هر حال ناورها در هنگام اجرای تئاتر در سالن حضور داشتند. مرادی گفت: سال گذشته دآوری این جشنواره بر اساس بازیابی و دیدن فیلم بود که مشکلات و نواقعی داشت از جمله احتمال دخالت دادن جلوه‌های نمایشی و مناسب نبودن فیلمبرداری و صدایرداری و دیگر موارد فنی.

سفر تماشاخانه سیار کانون پرورش فکری به جنوب کشور

تماشاخانه سیار کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان در آستانه فصل زمستان به مناطق جنوبی کشور سفر می کند. به گزارش «وطن امروز» با توجه به برون رفت از شرایط بحرانی کرونا، سفرهای فصل زمستان تماشاخانه های سیار کانون آغاز و با در نظر گرفتن شرایط جغرافیایی و اقلیمی کشورمان، میهمان کودکان و نوجوانان مناطق مختلف و جزایر استان هرمزگان می شود. امکان سفر به جزایر جنوبی و مناطق مختلف استان هرمزگان از روز ۱۴ تا ۲۳ آذر ۱۴۰۰ فراهم شده است و برنامه ها و نمایش ها به ترتیب در محله های حاجی آباد، احمدی، فین، بندرعباس (پالایشگاه)، ایسین، قلعه قاضی، پل، خمیر، بستک، جناح، بندر لنگه، قشم، لارک، سیریک، میناب و ابوموسی برای کودکان و نوجوانان اجرا خواهد شد. برنامه های در نظر گرفته شده برای این مناطق شامل پخش فیلم های سینمایی و انیمیشن های کانون، اجرای تئاتر و قصه گویی بوده و روزانه ۲ تا ۳ سانس اجرای برنامه در مناطق مختلف پیش بینی شده است. تماشاخانه های سیار کانون با هدف تحقق عدالت فرهنگی و کاهش آسیب های اجتماعی در سراسر کشور بویژه مناطق کم برخوردار به اجرای برنامه های فرهنگی و هنری برای اوقات فراغت کودکان و نوجوانان می پردازد. این تماشاخانه ها با برنامه ریزی معاونت تولید کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و همکاری اداره کل کانون استان هرمزگان، راهی مناطق جنوبی کشور می شوند. هرمزگان حدود ۶۸ هزار کیلومتر مربع مساحت دارد که از نظر وسعت هشتمین استان پهناور کشورمان است.

سید جواد یحیوی: دل خوشی از زندگی مدرن ندارم

جز امید کاری از دست مان ساخته نیست او در پاسخ به این پرسش که بعد از چندین بار تعطیلی و بازگشایی تئاتر، چقدر در جلب اعتماد مخاطبان برای حضور در سالن های نمایش موفق بوده ایم و این اعتماد سازی چقدر رخ داده است، توضیح می دهد: با پیشرفت واکسیناسیون، نگرانی مردم برای حضور در اجتماعات کمتر شده و افراد اعتماد به نفس بیشتری برای حضور در جمع پیدا کرده اند ولی هنوز در سالن های تئاتر تفاوت رفتار مردم را نمی بینیم. شاید اگر در حوزه دیگری فعالیت می کردیم، این اعتماد سازی راحت تر بود همچنانکه مردم برای حضور در ورزشگاه اعتماد به نفس بیشتری دارند ولی در تئاتر هنوز این اتفاق رخ نداده است. یحیوی اضافه می کند: بعضی از دوستان تئاتری ام هنوز برای حضور در فضاهای بسته وسواس ها و معذوریت هایی دارند. به هر حال بازگشت به حالت قبلی، نیازمند گذر زمان است.

«جبرجیرک» روی صحنه رفتم و حالا هم در نمایش «برلینگتون» بازی می کنم.

نه بازیگر حال خوشی دارد و نه تماشاگر یحیوی اما با ابراز تاسف ادامه می دهد: ولی تردیدی نیست که از دوران رونق تئاتر چیزی باقی نمانده و این را با نارضایتی می گویم. این روزها نه احوال فعالان تئاتر خوب است و نه حال و روز مخاطبان شان. همه در شرایط نیمه خاموش و نیمه روشنی کار می کنیم. بیش از این هم نمی توان انتظار داشت. به عنوان بازیگر معتمد هر کاری، تجربه شخصی و گروهی خاص خود را دارد ولی وقتی تماشاگر نباید یا گروه اجرایی و مخاطب با حال خوشی در این گفتگو شرکت نکنند، این تجربه ای است ناکام یا حداقل کامل نیست. با این حال پذیرفته ایم تئاتر و این فرهنگ را زنده نگه داریم نه با توقعات ایده آل بلکه با توجه به شرایط موجود.

سید جواد یحیوی هم بازیگر تئاتر است و هم مجری سابق تلویزیون.

او این روزها با بازی در نمایش «برلینگتون» به کارگردانی مسعود میرطاهری در سالن ملوک روی صحنه است. حضور او در این نمایش انگیزه اولیه این گفتگو بود ولی در این گپ و گفت بیش از اینکه بر ویژگی های این اثر تمرکز کنیم، از زندگی در دوران کرونا و تاثیرات آن بر آتیه بشر و از آینده مبهم تئاتر سخن گفتیم. یحیوی که در دوران کرونا در دو نمایش به ایفای نقش پرداخته است، درباره انگیزه خود از کار کردن در این دوره سخن می گوید: نمی شود کار را متوقف کرد؛ کاری که مدام در حال تمرین و تجربه آن هستیم و رشدمان در دل این تجربه اندوزی رخ می دهد و بخش هایی از وجود خود را کشف می کنیم. به همین دلیل در این دوران هم سالی یک کار داشتیم، سال گذشته با نمایش

کائنات | جواد یحیوی که برای آینده تئاتر چندان خوش بینی نیست، می گوید که دل خوشی از زندگی مدرن ندارد و فکر می کند انسان در دوران کهن به روح زندگی نزدیک تر بوده است. این بازیگر که این روزها با نمایش «برلینگتون» روی صحنه است، از تغییرات زندگی امروز می گوید، از اینکه بخش عمده ای از زندگی مان به فضای مجازی منتقل شده از تیغ دو دم کرونا. او همچنین بعید می داند که بار دیگر به عنوان مجری در تلویزیون دیده شود.